

ဘာသာပြန်သူ၏ အမှာ

အီလျာအာရင်ဘူဂ် (Ilya Ehrenburg) ၏ ဘဝမှတ်တမ်း Memoirs ဖြစ်သော Men, Years-Life စာအုပ်ကို ဆရာမြသန်းတင့်က ‘လူများ ၊ သက္ကရာဇ်များ -ဘဝ’ ဟု ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုစာအုပ်မှာ ၆ တွဲရှိပါသည်။ ။ ဆရာမြသန်းတင့်က ၅ တွဲပြီးစီးအောင် ပြန်ဆိုခဲ့ပြီး ၆ တွဲမြောက် အစပိုင်း ပြန်ဆိုနေစဉ် ကွယ်လွန်သွားပါသည်။ ။

ထို့ကြောင့် ‘လူများ ၊ သက္ကရာဇ်များ -ဘဝ’ အတွဲ-၆ ကို အစမှ နေ၍ ကျွန်တော် ဆက်လက်ဘာသာပြန်ပြီး ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်းတွင် လစဉ် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ ။ ထိုစာအုပ်ကြီးကို မဂ္ဂဇင်းအတော်များများ ၌ ဆရာမြသန်းတင့်က လစဉ် ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့ သည် ထိုဘာသာပြန်စာများကို ရှာဖွေဖတ်ရှုခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ‘လူများ ၊ သက္ကရာဇ်များ -ဘဝ’ ပထမတွဲမှာ (၁၈၉၁-၁၉၁၇) ကာလ၊ ဒုတိယတွဲမှာ (၁၉၁၈-၁၉၂၁) ကာလ၊ တတိယတွဲမှာ (၁၉၂၁-၁၉၄၁) ကာလ၊ စတုတ္ထတွဲမှာ (၁၉၃၃-၁၉၄၁)ကာလ၊ ပဉ္စမတွဲမှာ (၁၉၄၁-၁၉၄၅) ကာလများ ဖြစ်ပါသည်။ ။ နောက်ဆုံး ဆဌမတွဲမှာ (၁၉၄၅-၁၉၅၄) ကာလ ဖြစ်လေသည်။ ။ အာရင်ဘူဂ် ရုရှားဘာသာဖြင့် ရေးခဲ့သော ထိုစာအုပ်ကြီးကို ‘တာတီယာနာရှီဘူနီနာ’ TATIANA SHEBUNINA က အင်္ဂလိပ်ဘာသာကို ပြန်ဆိုခဲ့သည်။ ။ တာတီယာနာကို ကူညီပြန်ဆိုပေးသူမှာ ‘ဗွန်နီကက်ပ်’ YVONNE KAPP ဖြစ်ပါသည်။ ။

ယခုစာအုပ်မှာ Men, Years-Life ဟု နာမည်ပေးထားပြီး ထိုနာမည်ကို ဆရာမြသန်းတင့်က ‘လူများ ၊ သက္ကရာဇ်များ -ဘဝ’ ဟု မြန်မာပြန်ပါသည်။ တစ်ဆက်တည်းတွင် Memoirs ဟု လည်း ဘာရင်ဘော့ဂ်က သတ်မှတ်ထား၏။ အတွဲ-၆ ကို ကျွန်တော် ဘာသာပြန်သည့်အခါ၌ ဆရာမြသန်းတင့်၏ နာမည်အတိုင်း အစပိုင်းက ပြန်ခဲ့၏။ သို့သော် ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်အောင် ရေးသည် ။ ဆရာမြ၏ ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိခိုက်အောင် အကြံအဖန်လုပ်သည် ဟု အထင်မှားစရာများ ဖြစ်လာမှာ ကိုလည်း ကျွန်တော် စိုးရိမ်ပါသည်။ ။ ထို့ကြောင့် Memoirs ကိုယူကာ ‘မမေ့နိုင်သောနေ့ရက်များ’ ဟု အတွဲ-၆ အား အမည်ပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

အတွဲ-၆ မှာ နောက်ဆုံး ဇာတ်သိမ်းပိုင်းလည်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ရှေ့ ၅ တွဲထက် အတွဲ-၆ က ပို၍ ရှည်ရှည်ရေးသွားပုံရပါသည်။ ။ မြန်မာလိုပြန်ဆိုရာ၌ပင် စာမျက်နှာပေါင်း ၁,၂၀၀ ခန့်ရှိမည်။ ကွန်ပျူတာရိုက်မည်၊ စာအုပ်အဖြစ် ဖန်တီးမည်ဆိုလျှင် စာမျက်နှာ ၆၀၀၊ ၇၀၀ လောက်ရှိသောစာအုပ် ဖြစ်နိုင်ခြေရှိပါသည်။ ။ ထိုကိစ္စမှာ ကျွန်တော့်ကိစ္စမဟုတ်၊ ထုတ်ဝေသူ၏ ကိစ္စသာ ဖြစ်သည်။ ။ ယခု ‘မမေ့နိုင်သောနေ့ရက်များ’ မှာ ရေးပြီးသွားပေပြီ။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် အတတ်နိုင်ဆုံး ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး ရေးရခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဆရာမြသန်းတင့် ကွယ်လွန်ပြီး ထိုစာအုပ်အတွဲ-၅ သာ ပြီးပြီး၊ အတွဲ-၆ ကျန်ရစ်နေသည် ဆိုသည် ကိုလည်း နောင်မှ ကျွန်တော် သိရပါသည်။ ။ အတွဲ-၆ ကို ဘာသာပြန်ဖို့ ကျွန်တော့်ကို တိုက်တွန်းကြသူများကို ကျေးဇူးတင်ရပါမည်။ မူလက ဘာသာပြန်ဖို့ အတွက် ကျွန်တော် စိတ်ကူးမရှိခဲ့ပါ။ အထူးသဖြင့် ဆရာမြလို စာရေးဆရာကြီးတစ်ဦး၏ လက်စမသတ်ရသေးသောစာအုပ်ကို ဆက်ရေးရခြင်းသည် တာဝန်လည်း အလွန်ကြီး၊ သူ့လိုလည်း ကြိုးပမ်းအားထုတ်နိုင်စွမ်းရှိမည် မဟုတ်ကြောင်း သဘောပေါက်သဖြင့် ကျွန်တော်က

ငြင်းပယ်ခြင်းဖြစ်သည် ။ သို့သော် ထွက်ပြီးသော စာအုပ်များ နှင့် မဂ္ဂဇင်းပါသမျှကို ဖတ်ပြီးသောအခါတွင် အဆုံးသတ်သင့်သည် ။ တစ်တွဲသာကျန်သော နောက်ဆုံးပိုင်းကိုလည်း ဆက်လက်ရေးသင့်သည် ဟု ယူဆကာ ယခုလို ပြန်ဆိုလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည် ။ ပြန်ဆိုပြီးသမျှကို ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်းနှင့် ဂျာနယ်တစ်စောင်တွင် ရေးဖြစ်ခဲ့၏။

ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်းကို ထောင်ထဲရှိ နိုင်ငံရေးအကျဉ်းသားများအား အပြင်ရှိ နိုင်ငံရေးမိတ်ဆွေများ ၊ ရဲဘော်များက ထောင်ထဲရှိ ရဲဘော်များ ဖတ်ဖို့ ယူသွားလေ့ရှိပါသည် ။ ထိုအခါတွင် ထောင်ကျနေသော ဆရာဦးဝင်းတင်ထံသို့ အပြင်မှ ရဲဘော်များက ပုံမှန်စာအုပ်များ ပို့ပေးလေ့ရှိ၏။ သူ့သူငယ်ချင်း ဦးမောင်မောင်ခင်က ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်းအပါအဝင် တချို့မဂ္ဂဇင်းများ ၊ ဝတ္ထုစာအုပ်များကို အပတ်စဉ် ယူသွားလေ့ရှိသလို လူထုစိန်ဝင်းနှင့် ဆရာမောင်မိုးသူတို့ ကလည်း Time, Newsweek, Economist စသော အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ထုတ်ဝေသည့်မဂ္ဂဇင်း၊ ဂျာနယ်များကိုလည်း ထောင်ဝင်စာတွေ့သူ ကိုမောင်မောင်ခင်မှ တစ်ဆင့် ထောင်ထဲသွင်းလေ့ ရှိပါသည် ။ ဆရာဦးဝင်းတင်က ချယ်ရီမဂ္ဂဇင်းပါ ‘မမေ့နိုင်သောနေ့ရက်များ ’ ကို ပုံမှန်ဖတ်ဖြစ်သွားတော့၏။ ထိုအခါ ကိုမောင်မောင်ခင် ထောင်ဝင်စာလာတွေ့သောအခါတွင် ဆရာဦးဝင်းတင်က " ကိုထက်မြက်ကိုတွေ့ရင် ပြောလိုက်စမ်းပါ။ ချယ်ရီမှာ လစဉ်ရေးတဲ့ အာရင်ဘာဂ်စာအုပ်ကို ကျွန်တော် မှန်မှန်ဖတ်ဖြစ်တယ်။ ကိုထက်မြက် ပြန်တာကလည်း ကိုမြသန်းအဘော်ကို မိတယ်။ ဆက်ပြီး ပြီးအောင်သာ ပြန်ပါလို့ ပြောပေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ကဗျာတွေကို ပြန်ရင်တော့ ဘာသာပြန်ကဗျာလို ဖြစ်စေချင်တယ်။ စကားပြေလို မဖြစ်စေချင်ဘူးလို့ ပြောပေးစေချင်တယ်" ဟု မှာ လိုက်ပါသည် ။ ထိုအခါ အတွဲ-၆ ကို ပြီးစီးအောင်ရေးဖို့ ကျွန်တော့်အတွက် တွန်းအား ဖြစ်လာပါတော့သည် ။

စင်စစ်အားဖြင့် ‘လူများ ၊ သက္ကရာဇ်များ - ဘဝ’ အတွဲ-၆ ကို ဘာသာပြန်ဖို့ ဆိုသည် မှာ လွယ်လွယ်ကူကူ မဟုတ်ပေ။ ရုရှားဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ အင်္ဂလိပ်ဘာသာမှ မြန်မာဘာသာ ပြန်ဆိုရသလို အာရင်ဘွက်၏ စာအုပ်ဘာသာပြန်များကို ဆရာမြသန်းတင့်ပြန်ပေးမှ ရင်း နှီးကြရခြင်းဖြစ်သည် ။ တစ်နေ့က မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ပြော၏။ " အာရင်ဘွက်စာအုပ် ဘာသာပြန်ရတာ တော်တော်အဆင်ပြေမှာ ပဲ။ ဘာလို့ လဲဆိုတော့ ရေးထားတာ လွယ်တာကိုး" ဟု ပြောရာ ကျွန်တော်က ချက်ချင်းပင် "ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မလွယ်ဘူးဗျို့၊ တော်တော်ကို အားထုတ်ရတာပဲ။ အာရင်ဘွက် အဘော်ကို အင်္ဂလိပ်လိုပြန်တဲ့ သူက ယူ၊ အင်္ဂလိပ်လိုကနေ မြန်မာပြန်ရတော့ ကျွန်တော်တော့ တိုက်ရိုက်မိတယ်လို့ မရှိဘူး။ ဆရာမြသန်းတင့်ရေးတဲ့ အဘော်ကို အဖျားအနားလေးမိအောင် ပြန်ယူနေရတယ်။ ခင်ဗျားတို့ အတွက်တော့ လွယ်ချင်လွယ်မှာ ပေါ့။ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ မလွယ်လှပါဘူး" ဟု ပြောခဲ့ပါသည်။ ။

စင်စစ်လည်း အာရင်ဘွက်အဘော်ကို မမိပါ။ ဆရာမြ၏ အဘော်ကိုတောင် မမိချင်လှပေ။ ဘာသာပြန်ရာတွင် စနစ်ကျပြီး စေ့စပ်လွန်းသော စာရေးဆရာကြီးနှင့် မတူနိုင်ပေ။ ထို့ကြောင့် ကျွန်တော်ရေးသမျှ၊ ပြန်ဆိုသမျှ အမှားများ ၊ အားနည်းချက်များအားလုံး ဆရာမြသန်းတင့်ကို ရိုက်ခတ်မှာ စိုးသည့်အတွက် ယခုစာအုပ်ကို ကျွန်တော်က သီးခြားဖြစ်စေချင်ပါသည် ။ စာအုပ်တစ်အုပ်တည်းကို နှစ်ဦးပြန်ဆိုသည့်ဖြစ်စဉ်များ မြန်မာစာပေလောကတွင် ရှိပါသည် ။ ‘တရုတ်ပြည်သူ့ သူရဲကောင်းများ ’ ဆိုသော စာအုပ်ကို မင်းအောင်နှင့် လှဦးက ရေးခဲ့သည် ။ မင်းအောင်က တရုတ်စာတတ်မည်မထင်။ မြန်မာစာကို ပိုင်နိုင်၏။ စာပေဗိမာန်ဆု ပထမဆုံးရဖူးသော စာရေးဆရာကြီးဖြစ်

သည် ။ လှဦးက တရုတ်လို နိုင်နင်းလေသည် ။ စာအုပ်ကို ပြန်ဆိုရာတွင် လှဦးက တရုတ်ဘာသာမှ နေ မြန်မာပြန်ကာ မင်းအောင်က မြန်မာဘာသာကို ပြုပြင်တည်းဖြတ်ခြင်းဖြစ်ပေလိမ့်မည်။ ‘နွဲ့ထဲကကြာ’ စာအုပ်ထွက်လာသောအခါ ထိုစာအုပ်ကို သိန်းဖေမြင့်နှင့် မြသန်းတင့်ရေးသည် ဟု ပါ၏။ စင်စစ်အားဖြင့် တော်စတွိုင်း၏ Resurrection ဝတ္ထုကြီးကို မြသန်းတင့်က မှီငြမ်းပြီး ‘နွဲ့ထဲကကြာ’ ဟု မြန်မာနာမည် ဇာတ်ကောင်များ ဖြင့် ပြန်ရေး၏။ ထိုဝတ္ထုကို ဦးသိန်းဖေမြင့်က ဒါရိုက်တာအဖြစ် ရုပ်ရှင်ရိုက်မည်ဟု ဆိုကာ ပြန်ဖတ်ပြီး ဇာတ်ညွှန်းခွဲ၏။ ဇာတ်ကောင်များ ၊ ဇာတ်လမ်းများကိုလည်း သူတို့ နှစ်ဦး ညှိနှိုင်း၍ ပြင်ခြင်း၊ ဖြည့်ခြင်းများ ရှိနိုင်ပါသည် ။ ထို့ကြောင့် စာအုပ်ထုတ်ဝေသော အခါ သူတို့ နှစ်ဦး၏ နာမည်ကို ထည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပုံရသည် ။

နောက်တစ်အုပ်က ကျွန်တော်နှင့် နိုင်ဝင်းဆွေတို့ နှစ်ဦးစလုံး နာမည်ထည့်သွင်းထားသော ‘အိုယန်ဟိုင်၏ တေးသံ’ စာအုပ် ဖြစ်၏။ ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော်က ဘာသာပြန်သည် ။ နိုင်ဝင်းဆွေက မြန်မာစာအရေးအသားနှင့် အမှာ ကိုရေးသား၍ တည်းဖြတ်ခြင်း၊ အတူရေးသားခြင်းများ ပြုလုပ်သောကြောင့် နှစ်ဦးစလုံးနာမည်ကို ထည့်ခြင်းဖြစ်လေသည် ။ ယခု နှစ်ဦးစလုံးနာမည်ပါဝင်သော စာအုပ်တိုင်းကို စာရေးဆရာနှစ်ဦးစလုံးက တိုင်ပင်ခြင်း၊ ညှိနှိုင်းခြင်း၊ ရေးသားခြင်းများ ရှိပါသည် ။ လူများ ၊ သက္ကရာဇ်များ -ဘဝမှာ ယခုလို အခြေအနေမျိုးမဟုတ်ပေ။ ၅တွဲစလုံးကို ဆရာမြသန်းတင့်က လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် တစ်ဦးတည်း ပြန်ဆိုရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျန်သည့် အတွဲ-၆ ကို ကျွန်တော်ကလည်း တစ်ဦးတည်း လွတ်လွတ်ကျွတ်ကျွတ် ပြန်ဆိုရေးသားခြင်း ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် ‘လူများ ၊ သက္ကရာဇ်များ -ဘဝ’ ဟု ခေါင်းစဉ် မတင်ခြင်းဖြစ်ပါသည် ။ အမှားများ ၊ ချို့ယွင်းချက်များ ရှိန်

င်ပါသည်။ ။ ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော်ဘာသာပြန်၍ ထုတ်ဝေမည့်သူများ ရှိပါ့မလားဟု တော့ သံသယဖြစ်စရာမလို။ ကျွန်တော်လည်း ယခုမှ ဘာသာပြန်ခြင်း၊ စာရေးခြင်း စသည့် လက်သင်စာရေးဆရာလည်း မဟုတ်။ ကျွန်တော်က ပြန်လို၍ ပြန်လိုက်သောစာအုပ်ဖြစ်သလို၊ ထုတ်ဝေသူကလည်း ထုတ်ဝေလို၍ ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော့်စာအုပ်တွင် အမှားများ ၊ ချို့ယွင်းချက်များ ၊ မပီပြင်မှုများ ရှိလျှင် ကျွန်တော်သာ တာဝန်ယူရပါမည်။ ဆရာမြသန်းတင့်နှင့် မည်သို့မျှ ပတ်သက်ခြင်း ရှိမည်မဟုတ်ပါ။ ဆရာမြ၏ အမှားများ ၊ ချို့ယွင်းချက်များ မဟုတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော် လေးလေးစားစား အနူးအညွတ် မေတ္တာရပ်ခံလိုပါသည်။ ။

ယခု ‘မမေ့နိုင်သောနေ့ရက်များ’ မှာ အီလျာအာရင်ဘာ့ဂ်၏ ဖြတ်သန်းလာခဲ့ရသော အတွေ့အကြုံများ ဖြစ်ပေသည်။ ။ ကမ္ဘာ့ငြိမ်းချမ်းရေးကောင်စီတွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံကို ကိုယ်စားပြုကာ လှုပ်ရှားဆောင်ရွက်ခဲ့စဉ်က အတွေ့အကြုံများ နှင့် သူရင်းနှီးခင်မင်ခဲ့သော စာရေးဆရာ၊ ကဗျာဆရာ၊ ပန်းချီဆရာများ အကြောင်းကို အလွန်သိမ်မွေ့နက်နဲစွာ ဖော်ပြခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ခရီးသွားစာအုပ်ဟု သတ်မှတ်ချင် သတ်မှတ်နိုင်သလို အာရင်ဘာ့ဂ်သည် ထိုစာအုပ်ထဲ၌ သူသည် နောက်ဆုံးအချိန်ထိ မှာကပ်ဝါဒီတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း ရိုးရိုးသားသားပင် ဝန်ခံသွားသည်။ ။ စတာလင်၏ ပုဂ္ဂိုလ်ကိုးကွယ်မှုကိုလည်း ထိုစာအုပ်ထဲ၌ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပင် ဝေဖန်ခဲ့၏။ ထောက်လှမ်းရေးခေါင်းဆောင် ဘဲရီးယား၏ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများကို နောက်ဆုံးပိုင်းတွင် တို့ ထိထားလေသည်။ ။ စာရေးဆရာတစ်ယောက်အဖြစ် သူ့အမြင်ကို ရဲရဲရင့်ရင့်၊ ရိုးရိုးသားသား တင်ပြထားသဖြင့် အလွန်အတုယူရမည့် စာရေးဆရာတစ်ယောက်ဟု တင်ပြရပေမည်။ ထိုစာအုပ်၏ ဒုတိယပိုင်းကို သူရေးသားစဉ်က အာ

ရင်ဘက်က ဤသို့နိဒါန်းတွင် ရေးထားပါသည်။ ။

"ဤစာအုပ်ဖြစ်သော လူများ ၊ သက္ကရာဇ်များ ဘဝသည် ဆွေးနွေးမှုများ ၊ ဝေဖန်မှုများ ၊ မှတ်ချက်များမှ နေ အလေးအနက်လက်ခံပြီး ရေးသားထုတ်ဝေခြင်း ဖြစ်သည်။ ။ ဤစာအုပ်သည် ကျွန်တော့်ဘဝ၊ ကျွန်တော်၏ ရှာဖွေမှုများ ၊ ကျွန်တော်၏ တွေ့ရှိချက်များကို လူတစ်ယောက်အနေဖြင့် ပြန်လည်မှတ်တမ်းတင်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ ။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်ရေးသောသူများကို ပုဂ္ဂိုလ်စွဲကြီးလွန်းခြင်း၊ တစ်ဖက်သတ်ကျလွန်းခြင်းများ လည်း ပါဝင်နိုင်ပါသည်။ ။ ထို့ပြင် ကျွန်တော်ရေးသားနေရသည်မှာ သမိုင်းကိုရေးသားခြင်း မဟုတ်ဘဲ ခေတ်ကိုသာ ရေးသားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း"

ဟု ရေးထား၏။ အတွဲ-၆ သည် 'လူများ ၊ သက္ကရာဇ်များ ဘဝ' ၏ နောက်ဆုံးအတွဲ ဖြစ်၏။ ထိုအတွဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာရေးခဲ့သောစာအုပ်ကို သူ ဇာတ်သိမ်းထားသည်။ ။ ဇာတ်သိမ်းပိုင်းကို အာရင်ဘက်က ဤကဲ့သို့ အဆုံးသတ်ပါသည်။ ။

"ယနေ့ဆိုလျှင် ကျွန်တော် လုပ်ချင်၊ ကိုင်ချင်၊ ရေးချင်စိတ်များ အများကြီးရှိလာပါသည်။ ။ သို့သော် လက်တွေ့လုပ်ကိုင်နိုင်စွမ်း ကျွန်တော့်တွင် လုံလုံလောက်လောက် မရှိတော့ပေ။ ကျွန်တော်၏ ခံဝန်ချက်၊ ဖြောင့်ချက်ကို ယခု နိဂုံးပိုင်းတွင် ရေးရပါတော့မည်။ ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ခန်းစီးများ ချထားသော ပြတင်းပေါက်များကို မုန်းသည်။ ။ သုတ်သီး သုတ်ပျာဖြစ်မှုနှင့် ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုကိုလည်း မုန်းပါသည်။ ။ ကျွန်တော်၏ မိတ်ဆွေများ အကြောင်း စဉ်းစားမိသောအခါတွင် ရေးနေသည်ကို ရပ်ထားကာ ပြတင်းပေါက်ဘက် သွားရပ်ပြီး အပြင်ကို ငေးနေမိ၏။ ကွယ်လွန်သွားသော မိတ်ဆွေများကို ရင်ထဲတွင် တိတ်တဆိတ် အ

လေးပြုမိသည် ။ အပြင်သို့ ငေးနေရာတွင် မြက်ခင်းစိမ်းများကိုလည်း မ
ငေးပါ။ နှင်းပွင့်များကိုလည်း ငေးမနေပါ။ ကျွန်တော်အချစ်ဆုံး မျက်နှာ
ကိုသာ မြင်နေပါသည် ။ ယခု ကျွန်တော်ရေးသော စာအုပ်ထဲမှ
စာပိုဒ်များကို ပြန်လည်တည်းဖြတ်ရာတွင် မုန်းနှင့် မဟုတ်ဘဲ
ချစ်မြတ်နိုးစွာဖြင့် ပြန်လည်တည်းဖြတ်ခြင်း ဖြစ်ပါသည် ။ ဘဝကို ကျွန်
တော်ချစ်၏။ ဘဝကို နောင်တမရ။ ဘဝကို မှားလေခြင်းဟု မမြင်။ ကျွန်
တော် ဖြတ်သန်းနေထိုင်ခဲ့သော ကျွန်တော့်ဘဝတွင်
အတွေ့အကြုံအများကြီး ရခဲ့သည် ဟု သာ ခံစားရ၏။ နောင်တရမိသည်
မှာ ငါအလုပ်တွေ အများကြီး မလုပ်နိုင်ခဲ့ပါလား။ စာတွေအများကြီး မ
ရေးနိုင်ခဲ့ပါလားဟု နောင်တရ၏။ ထို့အတွက် ပူဆွေးသောကရောက်နေ
ခြင်းကား မရှိပါ။ ကျွန်တော့်ဘဝကား ယခုဆိုလျှင် ဆက်၍ ရှေ့သို့ လှမ်း
နေပါသည် ။ ပွဲကြည့်ပရိသတ်သည် ယခုအခါ ထွက်ပေါက်များ ဆီသို့ အ
လှအယက် သွားနေကြ၏။ ယခုလို သွားနေစဉ်မှာ ပင် ဇာတ်ခုံပေါ်၌ ဇာ
တ်လိုက်က သီချင်းကို ဆက်၍ ဆိုနေသည် ။ "မနက်ဖြန်မှာ ကျွန်တော်
ရောက်လာ.." မနက်ဖြန် ဘာဖြစ်လာဦးမှာ လဲ။ နောက်ထပ် ပြဇာတ်တ
စ်ပုဒ်မှာ ဇာတ်ဆောင်အသစ်တွေနဲ့ လား.."

ဟု ရေးထားလေသည် ။ အတွဲ-၆ မှာ ကျွန်တော့်လက်ထဲ၌ နှစ်ပေါင်း
တော်တော်ကြာ၏။ ရေးလိုက်၊ မရေးဘဲ ပစ်ထားလိုက်နှင့် ယခုအထိဆို
လျှင် အနည်းဆုံး ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ် ရှိလိမ့်မည် ထင်ပါသည် ။ စာပေစိစစ်
ရေးရှိကတည်းက ဦးသိန်းစိန်အစိုးရ မတက်ခင်ကတည်းကဆိုလျှင် ထို
မျှအချိန် ရှိလိမ့်မည်ဆိုသည် မှာ သေချာ၏။ ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲ၌ ငါ ပြီး
မှ ပြီးပါ့မလား။ မပြီးသေးခင် ငါ တစ်ခုခုဖြစ်သွားရင်တော့ တခြားလူအ
ပေါ် တာဝန်ကျဦးမယ်ဟု တွေးမိ၏။ ဆရာမြတုန်းက ပြီးမသွား။ ကျွန်
တော့်အလှည့်လည်း ပြီးမသွားဆိုလျှင် မဖြစ်သေးပေ။ ဥပါဒါန်မှ လွတ်

သွားပေပြီ။ ကျွန်တော်လည်း သက်ရှိထင်ရှား ဖြစ်၏။ စိတ်ရှည်သည်းခံ
စွာ စောင့်ဆိုင်းနေသော ထုတ်ဝေသူကိုလည်း ကျေးဇူးအနမတဂ္ဂ တင်ရ
ပါကြောင်း။

ထက်မြက်

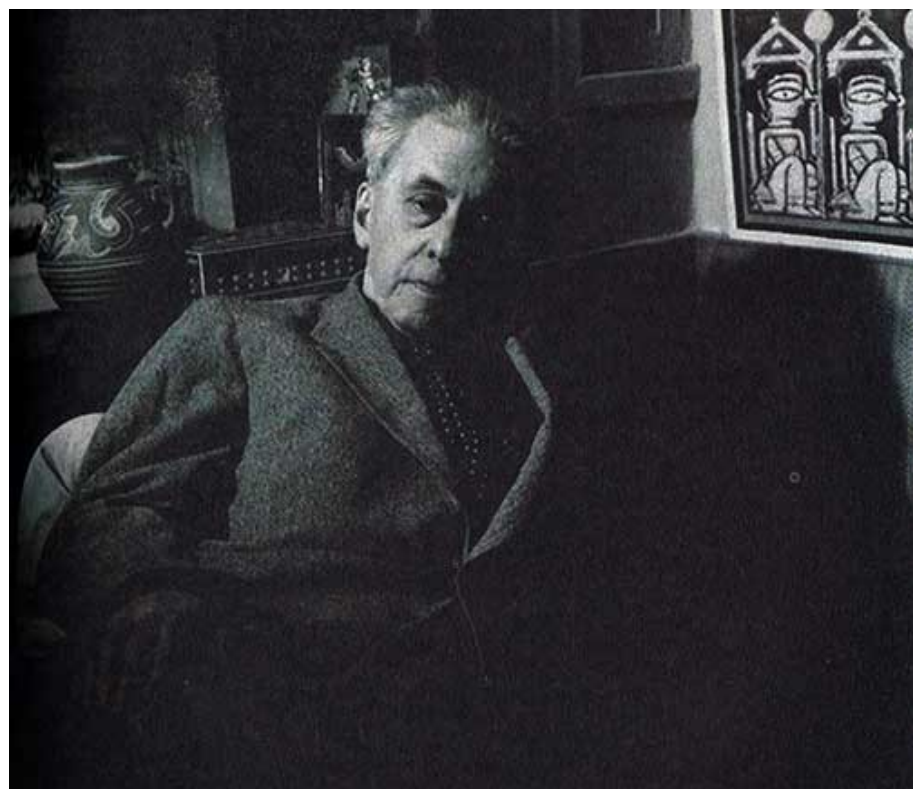

ပန်းချီကျော်ပီတာဆိုနွဲ့(ဝဲ/ယာဝုဗျား)

Iliá Ehrenburg

Un valioso testimonio
de los ambientes intelectuales y políticos europeos
del período de entreguerras.

Gentes, años, vida

Memorias

Introducción de Víctor Alba

Planeta

ဒေါက်တာနီနိုဗွီနှင့်

ဟန်ဒဂါ့သမ္မတနှင့်

Հովհաննես Բաղդասարյան

Հովհաննես Բաղդասարյան

စစ်ပြီးနှစ်များ (၁၉၄၅-၁၉၅၄)

အခန်း ၁

စစ်ကြီးအပြီး

ကျွန်တော့်ဘဝအတွေ့အကြုံများ ပဉ္စမတွဲကို အချိန်မီပြီးမှ ပြီးပါမလားဟု ကျွန်တော် တထိတ်ထိတ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအတွဲတွင် ၁၉၄၅ ခုနှစ် မေလအထိ ပါရှိပါသည်။ အဖြစ်အပျက် အတော်များများမှာ တစ်နှစ်နောက်ကျပြီးမှ စရေးရသော ယခုနောက်ဆုံးအတွဲတွင် ပါရှိလေသည်။

၁၉၄၅ ခု အတွေ့အကြုံများ နှင့် အဖြစ်အပျက်များမှာ စစ်ကြီးနှင့် ဆက်နွှယ်နေပါသည်။ ပို့စဒမ်အစည်းအဝေးတွင် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီးများ ကောင်စီ အစည်းအဝေးတို့ ကို လန်ဒန်နှင့် မော်စကိုတွင် ပြုလုပ်ခဲ့ပြီး ကျွန်တော်တို့ ၏ သံတမန်များမှာ အင်ဂလို ဆက်ဆွန်များ နှင့် သဘောတူညီချက် မရရှိခဲ့ပေ။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ ညှိနှိုင်းပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်များ ချမှတ်နိုင်ခဲ့သည်။ ကြေးနန်းများ အပြန်အလှန်ပို့ခြင်း နှင့် အခမ်းအနားများကို သပ်သပ်ရပ်ရပ် ဆင်ယင်ခြင်းတို့ လည်း ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ နာဇီများ နှင့် ပူးပေါင်းသူများကို နေရာတိုင်းတွင် ရုံးတင်စစ်ဆေးခဲ့ကြသည်။ တရားလိုအဖြစ် စွဲချက်တင်သူများ သည် စိတ်အားထက်သန်စွာ အားစိုက်ခွန်စိုက် ဆောင်ရွက်ကြသည်။ လာဗဲလ်နှင့် ကွစ်စ

လင်းတို့ ကို သေဒဏ်ပေးလိုက်သည် ။ ဘယ်လ်ဂျီယံ၊ ဟော်လန်၊ အီတလီ၊ ယူဂိုဆလားဗီးယား၊ ပိုလန်နှင့် ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံများ တွင် တရားစီရင်ချက်များကို ချက်ချင်းပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း မပြုနိုင်ဘဲ တစ်ရက်ကျော်မှ ထုတ်ဝေကြရသည် ။ အသက်ကြီးလှပြီဖြစ်သော ပေတိန်းမှာ ကြိုးစားပြီး ထုချေသည် ။ ပြင်သစ်နိုင်ငံကို အရှက်ရစေသော သူ၏ လုပ်ရပ်များကြောင့် သူ့ကို စွဲချက်တင်သည် မှာ အံ့ဩစရာမရှိပေ။ နော်ဝေး စာရေးဆရာ နတ်ဟမ်ဆန်း (ကျွန်တော်ငယ်စဉ်က ထိုစာရေးဆရာ၏ ဝတ္ထုများကို အလွန်သဘောကျနှစ်ခြိုက်ခဲ့ပါသည်) ကိုလည်း တရားစွဲသည် ။ သူသည် အသက် ၈၅နှစ် ရှိနေပြီဖြစ်သော်လည်း ဟစ်တလာအပေါ် သူ၏ သဘောကျ အားပေးမှုကြောင့် သူ့ကို တရားစွဲခြင်း ဖြစ်၏။ သို့သော် ဟမ်ဆန်းမှာ သူငယ်ပြန်နေပြီ ဖြစ်သည် ။

ဖရန်ကိုမှာ အလွန်သတိထားသည် ။ သူသည် ယခုထိ ရှောင်တိမ်းနေဆဲဖြစ်သည် ။ ဂျပန်ကမူ အရှုံးမပေးဘဲ ခုခံတိုက်ခိုက်နေသည် ။ အဏုမြူဗုံးကြဲချလိုက်သည့် သတင်းအား ကျွန်တော် ဖတ်ခဲ့ရသည် ကို သတိရနေမိပါသည် ။ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းပြီး လူသားအားလုံးလုံးဝပျက်သုဉ်းရမတတ် ဆိုးဝါးလှသည် ။ သို့သော် လူသား၏ ခံစားချက်အားလုံးကိုကား လုံးဝ ဖျက်ဆီး၍ မရနိုင်ပေ။ အတိုင်းအဆမရှိသော တစ်နေရာမှာ ကိုယ်ကျင့်တရားနှင့် စိတ်ဓာတ်ဆိုင်ရာ တိုးတက်မှုအယူအဆများကို ကျွန်တော်တို့ လက်ခံထားခဲ့သည် ။ ယခုအခါ ထိုအယူအဆကို တစ်စုံတစ်ခုက ဖယ်ရှားပစ်လိုက်သလို ခံစားရလေသည် ။ "ကိုင်ရိုလင်ကို" ၏ စကားလုံးများကို ကျွန်တော်က ယုံကြည်နေဆဲဖြစ်သည် ။ ကလေးဘဝ စတုတ္ထတန်းကတည်းက ထိုစာများကို ကျွန်တော်ကူးထားခဲ့ပါသည် ။ သူရေးထားသည် မှာ "ပျော်ရွှင်ဖို့ အတွက် လူသားကို ဖန်တီးခဲ့သလို ပျံသန်းဖို့ အတွက် ငှက်ကိုဖန်တီးခဲ့သည် " ဟူ၍ ဖြစ်သည် ။ ဟီရို

ရိုးမားသည် ၁၉ ရာစုနှစ်၏ နောက်ဆုံးချေဖျက်ပစ်လိုက်သော အဖြစ်အပျက်ဖြစ်လေသည်။ ။

စစ်အတွင်း ပါဝင်သူများ သည် ခြေကုန်လက်ပန်းကျလာပြီဖြစ်ကြောင်း ရုတ်တရက် သိလိုက်ကြရသည်။ ။ စစ်က ဆက်ဖြစ်နေဆဲ၊ သို့သော် တင်းမာမှု ပြေလျော့သွားသည် ဆိုသည် နှင့် လူအများ အပြားမှာ ခြေကုန်လက်ပန်းကျသွားကြ၏။ သွေးပေါင်ချိန်များ တိုးတက်သွားကြ၏။ လေဖြတ်ကုန်ကြလေသည်။ ။ နာရေးသတင်းများကို အများ အပြား ဖတ်ရှုရသည်။ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် အနက်ရောင်ဝတ်ရုံကြီးက လွှမ်းခြုံသွားတော့သည်။ ။

ဇူလိုင်လတွင် စစ်မှုထမ်းမှ ထွက်ခွာခွင့်ရသူ ပထမအသုတ် အရှေ့ဘက်သို့ ထွက်ခွာသွားကြသည်။ ။ သူတို့ သည် ဗုံးဒဏ်ကြောင့် ကြေမ့နေသော မြို့များ ဆီသို့ ပြန်သွားကြသည်။ ။ မီးလောင်ပြင်ဖြစ်နေသော သူတို့ ၏ ရွာများ ဆီ ပြန်သွားကြသည်။ ။ အိမ်ပြန်ပြီး အနားယူချင်ကြသော်လည်း သူတို့ ဘဝက နားခွင့်မပေးပေ။ ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူများ ၏ စိတ်ဓာတ်အင်အားကို ကျွန်တော် နောက်တစ်ကြိမ် သိရှိလိုက်သည်။ ။ လူအများ အပြားမှာ ငတ်မွတ်နေကြသည်။ ။ ထိုအခြေအနေရောက်သည့်တိုင်အောင် သူတို့ အလုပ် သူတို့ ဆက်လုပ်ကြသည်။ ။ အကန့်အသတ်တစ်ခုရောက်သည် အထိ သူတို့ ဘာသာ အားထုတ်လုပ်ကိုင်ကြသည်။ ။

တက္ကသိုလ်များ နှင့် နည်းပညာသိပ္ပံများ ရှိ စာသင်ခန်းများ တွင် သင်တန်းများ ပြန်စ၏။ ငယ်ရွယ်သော လူငယ်များ သည် ဘေးချင်းကပ်ပြီး စာသင်ခန်းထဲ ရောက်ရှိလာကြသည်။ ။ သူတို့ နှင့်အတူ အသက် ၃၀ အရွယ် စစ်ပြန်များကလည်း စာသင်ခန်းထဲ ရောက်လာကြသည်။ ။ ထိုသူတို့သည် "ဗော်လ်ဂါ" မှ "အယ်လ်ဘေး" အထိ ခြေထောက်ကို

ပြင်းပြင်းနင်းပြီး စစ်ချီခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ ။ "ကျွန်တော်က ညတစ်ဝက် လောက်ကို အပြင်းလျှောက်လာခဲ့ရတာ ကျွန်တော်သိသမျှ အားလုံးမေ့နေပြီ။ မေ့တယ်ဆိုတာကို ဖျောက်ပစ်လိုက်ပြီး နောက်တစ်ခါသိအောင် ပြန်ကြိုးစားရမယ်။ ကျွန်တော် ကျောင်းထွက်လက်မှတ်လည်း ယူလာခဲ့တယ်" ဟု သူတို့ ထဲမှ တစ်ယောက်က ပြောပြသည်။ ။ သူ့ကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော်က စဉ်းစားမိသည်။ ။ သူ့ဘဝသည် ခက်ခဲလှ၏။ ယခုလို ကျောင်းပြန်လာရသည် မှာ သူတွေ့သည် ထက်ပိုပြီး ပင်ပန်းလှပါသည်။ ။ ယခုအခါ သူသည် ဒုတိယကျောင်းထွက်လက်မှတ်ကို ရအောင် ရောက်လာ၏။ ကျွန်တော်တို့ ၏ နောက်တွင် ကျန်နေခဲ့သည် များကို ကျွန်တော်တို့ သတိရနေပါသည်။ ။ သို့သော် အနာဂတ်ကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားပြီး တွေးနေကြသည်။ ။ စီမံကိန်းများ ချသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ ၏ ရှေ့ရေးအတွက် အိပ်မက်များ မက်ကြပါသည်။ ။

လူအများ အပြားတွင် တစ်ဦးချင်း၌ ကြေကွဲဝမ်းနည်းစရာအဖြစ်များ ရှိကြသည်။ ။ လူတစ်ယောက်က ဆိုလျှင် သူ၏ ကျွမ်းကျင်မှုများ ကျဆင်းသွားသည် ဟု ဆို၏။ နောက်တစ်ယောက်ကမူ သူ့အိမ်ခန်းတွင် သူမနေရတော့ဟု ပြောသည်။ ။ ဗိုလ်လေးတစ်ယောက်က "အခုအဖြစ်ကြီးဟာ မဆိုးပါဘူးလို့ ပြောတဲ့ သူကို ပီတာလို့ ပဲ ခေါ်ရမှာ ပဲ" ဟု ပြောလေသည်။ ။ ထိုဗိုလ်လေးမှာ အိမ်ပြန်လာသည့်အချိန်၌ သူ့မိန်းမသည် နောက်အိမ်ထောင်နှင့် ဖြစ်နေပြီ။ သူစစ်မြေပြင်မှာ ရှိစဉ်က မိန်းမက သူ့ထံ စာတစ်စောင်မှ မရေးခဲ့ပေ။ ထိုကဲ့သို့ နာကျင်စရာကောင်းလှသော သူ့အဖြစ်ကို ကြိုးစားပြီး မေ့ပျောက်ခဲ့ပါသည်။ ။ သူမ နောက်ယောက်ျားနာမည်မှာ သူ့နာမည်နှင့် အတူတူပင် ဖြစ်သည်။ ။ ဗိုလ်လေးသည် လူသတ်လိုစိတ်များ ဖြစ်လာ၏။ သို့သော် နောက်ဆုံး၌ သူတို့ လင်မယားသုံးယောက်စလုံး ညစာ အတူတူ ထိုင်စားမိကြသည်။ ။ ညစာစားပြီးသည့်အခါ သူ့မိန်းမနှင့်

နောက်ယောက်ျားက သူ့ကို ဘူတာရုံအထိ လိုက်ပို့ခဲ့ကြသည်။ ဗိုလ်လေးက "တော်လင်း" သို့ ပြန်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့၏။ ထိုနေရာသည် သူတို့ ကို စစ်တပ်မှ ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်သောနေရာ ဖြစ်၏။ ဗိုလ်လေးက အပြန်ခရီးတွင် ကျွန်တော့်ကိုခေါ်ပြီး သူ့အဖြစ်အား ရင်ဖွင့်ခဲ့ပါသည်။

"လက်လှမ်းကိုင်လို့ မမီတော့ဘူး" ဟု သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးအကြောင်းကို ပါမောက္ခက ကျွန်တော့်ကို ပြောနေသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ ပထမနှစ်ကျောင်းသားများ လို ဖြစ်နေသည်။ သူ့စကားကြောင့် ကျွန်တော်လည်း ပြုံးလိုက်မိ၏။ ကျွန်တော့်နှုတ်ခမ်းမွေးများမှာ လည်း ရှည်လျားပြီး တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် လှမ်းကိုင်၍ မရပေ။ ၁၉၄၄ ခုနှစ်ဆီသို့ ပြန်ပြောင်းပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ရေးဖို့ ကျွန်တော်စဉ်းစားနေပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်က ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် "မုန်တိုင်း" The Storm ကို စရေးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် အချိန်အတော်ကြာစွဲငြိနေသော စစ်ကြီးအကြောင်းဖြစ်သည်။ ပထမက ဘာကို ရေးရမည်ဆိုသည် ကို ကျွန်တော် နားမလည်ပါ။ သို့သော် နောင်အခါတွင် အနီးဆုံးနေခဲ့ရသော ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူများ အကြောင်း ရေးမိသွားသည်။ စစ်နှင့်ပတ်သက်ပြီး ရေးရသည် မှာ လွယ်ကူလှသည် တော့ မဟုတ်ပေ။ စစ်က ကျွန်တော်တို့ အားလုံးကို အဆိပ်ခပ် ထားလိုက်ပါသည်။

စစ်ကြီးပြီးသည့်အခါ ဘယ်လိုလုပ်မလဲဟု ကျွန်တော် စဉ်းစားလေ့ရှိသည်။ နားရမည်။ သစ်တောများ ထဲ သွားရမည်။ မြက်ခင်းများ အပေါ် ဖြတ်လျှောက်ရမည်။ နောက်တစ်နေရာတွင် အခြေစိုက်ပြီး ကျွန်တော် ဝတ္ထုကို ရေးရမည်ဟု စဉ်းစားထားခဲ့သည်။ သို့သော် တကယ်ဖြစ်လာသည့်အခါ တစ်နေရာတွင်းတွင် အေးအေးဆေးဆေး မနေနိုင်ပါ။ ခရီးသွားခဲ့ရပါသည်။

ဇွန်လအကုန်တွင် လီနင်ဂရက်သို့ ကျွန်တော်သွားခဲ့သည်။ ။ ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဇွန်လကတည်းက ထိုမြို့နှင့် ကျွန်တော် ကင်းကွာခဲ့သည်။ ။ မော်စကိုပြီးလျှင် လီနင်ဂရက်ကို ကျွန်တော် အလွန်သဘောကျသည်။ ။ အချိန်ရတိုင်း သွားလည်လေ့ရှိပါသည်။ ။ မော်စကိုမှာ ကျွန်တော် ကလေးဘဝ၊ လူငယ်ဘဝအချိန်များကို ဖြတ်ကျော်ကုန်လွန်စေခဲ့သည့် မြို့ဖြစ်၍ ကျွန်တော်ချစ်သည်။ ။ မော်စကိုသည် ကျွန်တော့်မျက်စိထဲ၌ အေးချမ်းနေပါသည်။ ။ လီနင်ဂရက်၏ လမ်းများမှာ သဘာဝနှင့် နီးကပ်လွန်း၍ ကောင်းကင်နှင့် ရေပြင်မှာ မြို့ရှုခင်း၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသများ ဖြစ်နေပေသည်။ ။ လီနင်ဂရက်ကို ရောက်သည့်အခါ ကြောက်မက်ဖွယ် နှစ်များ ၏ ခြေရာများကို နေရာတိုင်းတွင် ထင်သာမြင်သာ တွေ့နေရသည်။ ။ အိမ်တိုင်းတွင် ဒဏ်ရာတစ်ခု သို့မဟုတ် အမာရွတ်တစ်ခု ရှိနေကြ၏။ အုတ်နံရံများ ပေါ်တွင် သတိပေးစာတန်းများ ကပ်ထားသည်။ ။ လမ်းများ ၏ ဟိုဘက် သည် ဘက် အစွန်းများကို လမ်းလျှောက်လျှင် သတိထားကြရန် အန္တရာယ်သတိပေးစာတန်းများ ကပ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။ အိမ်အမြောက်အမြားကို ငြိမ်းများ ဆင်ထားသည်။ ။ အလုပ်သမားအများ အပြားမှာ မိန်းမများ ချည်းဖြစ်လေသည်။ ။ မိန်းမအလုပ်သမားများကိုကြည့်၍ မြို့သားများက "အလှပြင်ဆင်ဖွင့်သည်" ဟု လှောင်ပြောင်ပြောဆိုကြသည်။ ။ ထိုမြင်ကွင်းများကိုကြည့်ပြီး ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းမိလေသည်။ ။ လူများကဲ့သို့ပင် အဆောက်အအုံများမှာ လည်း ပျက်စီးနေကြ၏။ လူအုပ်ကြီးကို ကြည့်လိုက်သောအခါ လီနင်ဂရက်ဇာတိမြို့သားများ အနည်းငယ်သာ ရှိတော့သည်။ ။ အများ စုမှာ ရွာများ၊ အခြားမြို့များ၊ အခြားခရိုင်များမှ လာရောက်နေထိုင်သူများသာဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ သည် မြို့ကို ရန်သူက ဝန်းရံခံထားပြီးနောက် နောက်ဆုံးအချိန်များ ၌ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ကြောက်မက်ဖွယ်

ကောင်းသော ထိုကာလများ အဆုံးသတ်ခါနီးတွင် တခြားမြို့များမှ ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်လေသည် ။ သူတို့ က သူတို့ သိရှိသလောက်နှင့် ပြောပြကြ၏။ ကြားရသည့်အခါ ရင်နှင့်အောင် ခံစားရပါသည် ။

ဇူလိုင်လ ၉ ရက်နေ့၌ နေကြတ်သည် ။ လူအများ အပြားသည် လမ်းပေါ်ထွက်ပြီး နေကြတ်သည် ကို ကြည့်နေကြသည် ။ ရုတ်တရက် အမှောင်ထုကြီးက ဖုံးသွား၏။ အေးစက်သောလေများ တိုက် လာပြီး ၄ က်များ အလန့်တကြား ဦးတည်ရာ ပျံသွားသည် ။ ဝဝနစ်သားလေးတစ်ယောက်က အော်ပြော၏။ "ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ အခု သူတို့ က ဗိုရိညာတောင်ကုန်းပေါ်က အမြောက်နဲ့ လှမ်းပစ်နေတာပါ" ဟု ပြောလေသည် ။

စာအုပ်အဟောင်းအရောင်းဆိုင်များ ၌ ရှားပါးစာအုပ်များမှာ စုပုံနေ၏။ လီနင်ဂရက်မြို့သားများ ၏ ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက်များမှာ ငတ်မွတ်ခေါင်းပါးမှုကြောင့် သေဆုံးကုန်ကြလေပြီ။ ကျွန်တော်က အဟောင်းဆိုင်ရှိ စာအုပ်များကို လှန်လှောကြည့်ရှုနေမိပါသည် ။ လက်ထောက်ဖြစ်သူက ဝမ်းသာစရာပဲဟု ပြောသော်လည်း ကျွန်တော် ဝမ်းမသာပါ။ စာအုပ်ပုံများ ထဲတွင် သူမသိသော မိန်းမတစ်ယောက်ထံ လက်မှတ်ရေးထိုးပေးသော ဘလော့ခ်၏ လက်မှတ်နှင့် ဘလော့ခ်၏ ကဗျာလက်ရွေးစင် စာအုပ်တစ်အုပ်ကို တွေ့ရသည် ။ ထိုနေ့က ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့သော စာအုပ်သည် ဘလော့ခ်၏ ဘဝတွင် အမှတ်မထင်ရေးခဲ့သော အော်တိုစာအုပ်လား၊ သာမန်စာအုပ်လားဆိုသည် ကိုကား ကျွန်တော်မသိပါ။ ကဗျာဆရာ၏ မိတ်ဆွေဟောင်းတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည် ။ သူမ၏ ကလေးများ သို့မဟုတ် စာရူးတစ်ယောက်ကိုလား။ ကျွန်တော်မသိပါ။ သို့သော် ဘလော့ခ်၏ လက်ရေးကို တွေ့ရသည့်အတွက် ကြည်နူးသွားပါသည် ။ ယခင်က ပီထရိုဂရက်တွင် မခွဲခွာခင် အရိပ်များ အောက်၌ ကျွန်

တော်တို့ ဆုံခဲ့ဖူးသည် ။ မျိုးဆက်တစ်ခု၏ သမိုင်းဖြစ်ပေသည် ။

ပိုစတာတစ်ခုကို ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားမိပါသည် ။ "အဝိုင်းခံရစဉ် က တက်ကြွစွာ လှုပ်ရှားခဲ့သော အသက်ရှင်နေသည့် ခွေးများ ပြပွဲ" ၊ ထို နေရာတွင် သိုးထိန်းခွေးတစ်ကောင်ကို တွေ့ရ၏။ နားရွက်တစ်ဖက်ပြ တ်နေသော ထိုခွေး၏ နာမည်ကို ဒီနာဟု ခေါ်သည် ။ ထိုခွေးသည် မြှုပ် ထားသော မြေမြှုပ်မိုင်း ၅၀၀၀ ကို အနံ့ခံပြီး ဖော်ပေးနိုင်ခဲ့သည် ။ ဒီနာ က ကြည့်သူများကို သနားစဖွယ် ပြန်ကြည့်နေ၏။ သူမကို ဘာကြောင့် လာကြည့်နေကြသလဲ၊ ဘာကြောင့် စိတ်ဝင်စားနေသလဲဆိုသည် ကို သိ ပုံမရပေ။ နားရွက်တစ်ဖက်အဆုံးခံပြီး လူများ ၏ အသက်ပေါင်းများ စွာ ကို ကယ်ဆယ်ခဲ့သည် ။ ထိုနေရာတွင် အဝိုင်းခံရစဉ်က မသေဘဲကျန်ခဲ့ သော ခွေး ၁၅ ကောင်ကို တွေ့ရလေသည် ။ အမွေးစုတ်ဖွားနှင့် ခွေး လေးများ ဖြစ်သည် ။ ထိုခွေးများကို သူတို့ သခင်များက ကိုင်ထားကြ၏။ သခင်များမှာ ပိန်ကပ်နေသော အဘွားအိုများ ဖြစ်၏။ အရိုးများ ပင် ပေါ် နေသည် ။ သူတို့ ရရှိသော ရိက္ခာများကို သူတို့ ခွေးများ နှင့် ခွဲဝေစား သောက်ကြရသူများ ဖြစ်ပေသည် ။

(စာရေးဆရာတစ်ယောက်က ဤအမှတ်ရစရာအဖြစ်ကို ကျွန်တော့် ထံ စာရေးဖူးသည် ။ ခွေးများ အကြောင်း ပြောစရာ ကျွန်တော့်မှာ အများကြီးရှိပါသည် ။ သူက ခွေးများကို "ဝင့်ဝါလွန်းသော ခွေးများ " ဟု ခေါ်၏။ သူစာ ကျွန်တော်က ဖတ်ရင်း ချက်ကော့၏ ကက်ရှ်တန်ကာဝ ဣယဲက ခွေးအကြောင်းကို ကျွန်တော် စဉ်းစားမိပါတယ်။ သို့သော် လီန င်ဂရက်ရှိ ပိန်ချုံးနေသော အဘွားအိုများ ၏ ခွေးများ နှင့်မတူပါ။ ကျွန် တော်နောက်ထပ် ပြောစရာရှိပါသည် ။ ကျွန်တော်၏ ဘဝမှတ်တမ်းများ မ
၂၁ ဘဝတစ်ခု၏ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက် မှတ်မိသမျှအကြောင်းအရာများ သာ ဖြစ်သည် ။ ဘဝပေါင်းများ စွာ၏

အကြောင်းမဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော့်ကို တရားမျှတစွာ စွပ်စွဲ၍ ရပါသည် ။
ပါရီတွင် ကြီးပြင်းလာသည့်အကြောင်း၊ ချီကာကိုကို
သတိရနေသည့်အကြောင်း၊ ဂျူးများ အကြောင်းကို ပြောနေခြင်းမဟုတ်
ပါ။ အိုက်စလန်နိုင်ငံသားများ အကြောင်း နှုတ်ဆိတ်နေခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ)

ခွေးပြပွဲကိုကြည့်ရင်း လီနင်ဂရက်မှ အမွေးစုတ်ဖွား ၂
ကောင်အကြောင်းကို သတိရမိပါသည် ။ ထိုခွေး ၂ ကောင်မှာ အားစံနှင့်
ကက်စံတို့ ဖြစ်သည် ။ သူတို့ ၏ သခင်မှာ အိုင်အေဂရပ်ဇ်ယော့ဗ် ဖြစ်သ
ည် ။ သူသည် ဆာရာပီယွန်တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဂေါ်ကီ၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို
ရေးသူလည်း ဖြစ်ပါသည် ။ လီနင်ဂရက်အပိုင်းခံထားရစဉ် အစောပိုင်း
နေ့များက တစ်ရက်၌ ဂရပ်ဇ်ယော့ဗ်၏ ဇနီးက သူတို့ ရရှိသော ရိက္ခာခွဲ
တမ်း၏ ၂ ရက်စာ ပေါင်မုန့်ကို ယူလာခဲ့သည် ။ ပေါင်မုန့်ကို စားပွဲပေါ်
တင်ထားရင်း တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံကြားသဖြင့် ဧည့်ခန်းထဲ
ပြေးသွားခဲ့၏။

သူမက ဆာလောင်နေသောခွေးများကို မေ့နေခဲ့သည် ။ နောက်သတိ
ရပြီး အခန်းထဲ ပြေးဝင်လာသည့်အခါ ခွေး ၂ ကောင်သည် စားပွဲပေါ်မှ
ပေါင်မုန့်ကို စိုက်ကြည့်နေရင်း ပါးစပ်မှ လည်း သွားရည်တများများကျ
နေကြသည် ။ သူတို့ သည် ပေါင်မုန့်ကို ယူမစားကြပါ။ တချို့လူများ ထ
က်ပင် စည်းကမ်းရှိသော ခွေးများ ဖြစ်သည် ။ တစ်နေ့တခြား ရိက္ခာက
ပြတ်လာ၏။ မကြာခင် ဂရပ်ဇ်ယော့ဘ်က ခွေးတစ်ကောင်ဖြစ်သော
အားစံကို ပစ်သတ်ကာ အားစံ၏ အသားများကို ကက်စံအား မသိအောင်
ကျွေးလေသည် ။ ကက်စံမှာ အသက်ရှင်နေသော်လည်း မကြာခင် သံ
သယဝင်လာကာ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်း မရှိတော့ဘဲ မှိုငြင်နေလေ့ရှိ၏။ ကျွန်
တော်သည် လည်း တခြားသူများ ၏ အသားကိုစားပြီး အရသာခံလိုသ

ည့်ဆန္ဒ မရှိပါ။ ပြစ်ဒဏ်တစ်ခုကျရောက်သလို ခံစားရပါသည်။ ။ လူတစ်ယောက်သည် ခွေးများကို မချစ်သည့်တိုင်အောင် သူတို့ နှင့်ပတ်သက်သည့် ဤကဲ့သို့သော ပုံပြင်များကို စဉ်းစားဖို့ ကောင်းပါသည်။ ။

ပွတ်ရှ်ကင်မြို့ရှိ ပျက်စီးနေသော နန်းတော်အုတ်ရိုးပေါ်တွင် စပိန်ဘာသာဖြင့် ရေးထားသော စာများကို တွေ့ရသည်။ ။ "အပြာရောင်တပ်မ" ဟု ခေါ်သော စပိန်ကြေးစား စစ်သားများက တစ်နေ့ လီနင်ဂရက်လမ်းပေါ်တွင် သူတို့ ချီတက်လာနိုင်မည်ဟု မျှော်လင့်ကာ စစ်ထဲလိုက်ပါခဲ့သူများ ဖြစ်သည်။ ။ ထိုအချိန်က စစ်ပွဲအကြောင်းကို ကျွန်တော်လည်း အမြဲစဉ်းစားနေခဲ့ပါသည်။ ။ ဇာဇကိုယေဆေလိုတွင် ပွတ်ရှ်ကင်အကြောင်းကို အင်နာအယ်မာတိုဗာက စာကြောင်းတစ်ကြောင်း ရေးထား၏။ "ဤနေရာတွင် သူ၏ သုံးမြှောင့်ပုံ ဦးထုပ်နှင့် ပါနီ (ပြင်သစ်ကဗျာဆရာ (၁၇၅၃-၁၈၁၄) ၏ စုတ်နေသော ကဗျာစာအုပ်တို့ ရှိသည်" ဟု ရေးထားသည်။ ။ ပွတ်ရှ်ကင်၏ ရုပ်တုကို အချိန်မီ မြှုပ်ထားနိုင်သဖြင့် အကောင်းအတိုင်း ပြန်ရလေသည်။ ။ သူ့ဦးထုပ်ကိုလည်း ရုပ်တုအနား၌ပင် တွေ့ကြရသည်။ ။ ငြိမ်းချမ်းရေးနတ်သမီး ရုပ်တုမှာ မူကျွမ်းထိုးမှောက်ခုံ ဖြစ်နေသည်။ ။ ကျွန်တော်က အင်နိုကင်တီ အင်နီစကီးကို သတိရမိသည်။ ။ ကျွန်တော် မကြာခဏ ရွတ်လေ့ရှိသော သူကဗျာလေးကိုလည်း မှတ်မိနေသည်။ ။ "အို အရှင်၊ ထာဝရတရားအား ကျွန်ုပ်အား ပေးသနားပါ။ ထာဝရတရားထံ ကျွန်ုပ် အရှုံးပေးပါမည်။ ဒဏ်ရာများ နှင့် နှစ်ကာလများကို အလေးမထားဘဲ အပေးအယူလုပ်ပါမည်" အပေးအယူ မလုပ်နိုင်ပါ။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးသည် ထာဝရတရားကို မပိုင်ဆိုင်ကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။ ။ သို့သော် ဒဏ်ရာများကိုရော နှစ်ကာလများကိုပါ ကျွန်တော်တို့ မေ့ဖျောက်မပစ်နိုင်ပါ။

ဝီတာဟော့ဖ်ရှိ နန်းတော်မှာ မူ ဖျက်ဆီးခံခဲ့ရသည်။ ။ ဖျက်ဆီးသူများက "ငါတို့ ပြန်ဆောက်ပေးမယ်" ဟု ပြောခဲ့၏။ အဆောက်အအုံသစ်တစ်ခု ပြန်ဆောက်ထားသည် ကိုကား ကျွန်တော် နားလည်ပါသည်။ ။ ပုံတူအဆောက်အအုံ ဖြစ်၏။ ဂျာမန်တို့ သည် နန်းတော်ဝင်းရှိ သစ်ပင်ပေါင်း ၃၀၀၀ ကို ခုတ်လှဲပစ်ခဲ့လေသည်။ ။

ဇူလိုင်လ ၈ ရက်နေ့တွင် လီနင်ဂရက်ကို ကာကွယ်သူများ ၊ လီနင်ဂရက်အစောင့်တပ်ဖွဲ့များ ဖြစ်သည့် တပ်မတော်သားများ သည် မြို့တွင်းသို့ ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ ။ ကျွန်တော်က ကီရော့စက်ရုံနားတွင် ရပ်ကြည့်နေပါသည်။ ။ အလုပ်သမားအိုကြီးများက စစ်သားများကို ဗော်ကာအရက်ထည့်ထားသော အရက်ခွက်များကို ကမ်းပေးကြသည်။ ။ မိန်းမများကလည်း တောပန်းများကို စစ်သားများအား ကမ်းပေးကြသည်။ ။ ထိုပန်းများမှာ မြို့ဆင်ခြေဖုံးတွင် ပွင့်နေသောပန်းများ ဖြစ်၏။ အစစအရာရာမှာ သာမန်ထက်ထူးသော ရိုးသားသည့် အဖြစ်အပျက်များ နှင့် လှုပ်ရှားမှုများ သာ ဖြစ်ပေသည်။ ။

ညနေဘက်တွင် အယ်လ်အေရိုဗိုယော့က သူ၏ ကျေးလက်အိမ်ဒါချာသို့ ကျွန်တော့်အား ဖိတ်ပါသည်။ ။ ကျွန်တော်တို့ သည် အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသော ညဖြူတွင် ဝရန်တာထွက်ပြီး စကားပြောဖြစ်ကြသည်။ ။ စစ်ပွဲနှစ်ကာလများ အကြောင်း ပြောကြလေသည်။ ။ ဂိုဗိုယော့ကလီနင်ဂရက်၏ အလှကို ပြောပြနေ၏။ သူက ပြောနေရင်း ရုတ်တရက် စရွတ်လိုက်၏။ "ဘယ်လိုအင်အားကများ သူ့ထဲ ရှိနေပါလိမ့်။ ဤမြင်းကို ဘယ်သူက မောင်းလိုက်ပါလိမ့်။ မာနကြီးသော မြင်းကြီး ဘယ်ဆီကို ကဆုန်စိုင်းပါလိမ့်။ သင်၏ ခွာများကို ဘယ်နေရာတွင် ချနင်းမှာ ပါလိမ့်" တစ်ခဏမျှ သူတိတ်ဆိတ်ပြီးနောက် ပြန်လည်ရွတ်ဆိုပြန်သည်။ ။ "ပြည်သူများ သည် ပိုမို၍ ဉာဏ်ပညာရှိလာကြသည်။ ။ ထိုသည် မှာ သံ

သယဖြစ်စရာမလို"

တစ်နေ့ စာရေးဆရာ အနည်းငယ်ခန့် စုစည်းမိကြ၏။ ကျွန်တော်တို့သည် အားလုံး ဝိုင်းထိုင်ပြီး အကြောင်းအရာ တစ်ခုပြီးတစ်ခုကို ဆွေးနွေးကြလေသည်။ ။ ဘဲရီးယားကို မာရှယ်ဘွဲ့ပေးသည့်အကြောင်းလည်း ပါသည်။ ။ အိုလံဂါဘာဂ်ဟော့လ်ဇ်က ကျွန်တော့်ကို ရုတ်တရက် မေးလိုက်သည်။ ။ "၃၇နှစ်ကို ခင်ဗျားပြန်ပြောနိုင်မယ်လို့ ထင်သလား။ ဒါမှ မဟုတ် ဒါ မေးစရာမလိုဘူးလား။" ကျွန်တော်က "မလိုဘူး။ မေးစရာမလိုဘူးလို့ ထင်တယ်။" အိုဂါက ရယ်လိုက်ပြီး "ခင်ဗျားပြောတာက မသေချာ၊ မရေရာနဲ့ ပြတ်ပြတ်သားသား မပြောနိုင်ပါဘူးဗျာ" ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ။

မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်လာကာ ကျွန်တော့်ကို မေး၏။ "ဆရာ စစ်အကြောင်းကို ရေးတယ်မဟုတ်လား။ အဝိုင်းခံထားရတုန်းက ကျွန်မ ဒီမှာ နေပြီး အလုပ်လုပ်တယ်။ အဲဒီတုန်းက နေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးထားတယ် ဖတ်ကြည့်ပါ။ အသုံးဝင်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ ဆရာ စာအုပ်ရေးပြီးမှ ပြန်ပေးပါ။ အမှတ်တရ မှတ်တမ်းအဖြစ်နဲ့ ကျွန်မ သိမ်းထားချင်လို့ ပါ" ဟု ပြောပြီး ကျွန်တော့်ကို စာအုပ်တစ်အုပ် ပေးသွားလေသည်။ ။ ထိုညက ကျောင်းသုံးဗလာစာအုပ်ထဲ၌ ရေးထားသောစာများကို စဖတ်ဖြစ်သည်။ ။ မှတ်တမ်းကို တိုတိုရှင်းရှင်းပင် ရေးထား၏။ "ပေါင်မုန့်အောင်စ အများကြီးရသည်။ နှင်းကျသည့် အအေးဒီဂရီအများကြီးရှိသည်။ ။ ဗာဆေလီရက် သေသည်။ ။ နတ်ရာ သေသည်။ ။ သူ့ညီမလည်း သေသည်။" စသော မှတ်တမ်းများ အပြင် ကျွန်တော် အာရုံစိုက်ဖတ်မိသော စာပိုဒ်များမှ "မနေ့က တစ်ညလုံး အင်နာကရီနီနာကို ဖတ်သည်။ ။ မဒမ်ဘိုဗာရီကို တစ်ညလုံး ဖတ်ဖြစ်သည်။" ဆိုသော စာကြောင်းများ ဖြစ်၏။ ထိုမိန်းကလေး သူမ၏ နေ့စဉ်မှတ်တမ်း ကျွန်တော့်ဆီမှ ပြန်ယူသောအခါ ကျွန်

တော်က "မင်း ညဘက်မှာ ဘယ်လိုလုပ် စာဖတ်သလဲ၊ မီးမှ မရှိဘဲနဲ့ ကွယ်" မိန်းကလေးက ပြန်ပြော၏။ "ဟုတ်ပါတယ်။ မီးမရှိပါဘူး။ ညဘက်ဆိုရင် ကျွန်မတို့ မီးမရနိုင်ဘူးဆိုတာ သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မက မျက်စိနဲ့ စာဖတ်တာမဟုတ်ပါဘူး။ ပြန်ပြီးတွေးတာပါ။ စစ်မဖြစ်ခင်က ဖတ်ခဲ့ရတဲ့ ဒီစာအုပ်တွေကို ပြန်တွေးပြီး ခေါင်းထဲမှာ ဖတ်နေတာပါ။ အဲဒီလို စာအုပ်တွေထဲက စာပိုဒ်တွေ၊ စာကြောင်းတွေ၊ ဇာတ်ကောင်တွေ၊ ဇာတ်လမ်းတွေကို ပြန်ပြီးစဉ်းစားတဲ့ အတွက် သေမင်းကို ကျွန်မ ပြန်ပြီးတိုက်နိုင်တယ်။ ကျွန်မကို အထောက်အကူအများကြီး ပေးပါတယ်" ဟု ကလေးမက ပြောပြလေသည် ။ သူမ၏ စကားလုံးများ သည် ကျွန်တော့်ရင်ထဲသို့ နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း ရောက်ခဲ့လေသည် ။ နိုင်ငံခြားရောက်နေသည့် ကာလ၌ လည်း ထိုစကားလုံးများကို ပြန်သတိရနေ၏။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ထိုစကားများ ဖြင့် ထိန်းချုပ်နိုင်ခဲ့၏။ ဤစကားလုံးများသည် အနုပညာ၏ အင်အားများ ဖြစ်ရုံမက ကျွန်တော်တို့ လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ ရှေ့ဆောင်စရိုက်လက္ခဏာများ လည်း ဖြစ်လေသည် ။ ယခင်က ယူရိုအိုလက်ရှာသည် ပြဇာတ်တစ်ပုဒ် ရေးခဲ့သည် ။ ထိုပြဇာတ်ထဲရှိ အမျိုးသမီးသူရဲကောင်းသည် စာရင်း ၂ ခု ရေးမှတ်ထား၏။ စာရင်းတစ်ခုတွင် "တော်လှန်ရေး အပြစ်ပြုများ " ဟု အမည်ပေးထားပြီး တစ်ဦးချင်း၏ နာမည်များကို ရေးမှတ်ထား၏။ နောက်စာရင်းတစ်ခုမှာ "အကျိုးပြုသူများ " ဟူသော စာရင်းဖြစ်သည် ။ ပထမစာရင်းမှာ စစ်ပွဲနောက်ဆုံးနှစ်များ တွင် ရေးသောစာရင်း ဖြစ်သည် ။ ထိုအချိန်တွင် အများ အပြားရေးထားသည် ။ သူတို့ သည် တော်လှန်ရေးအတွက် အသိမရှိသော်လည်း ပြစ်မှုများကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြသည် ။ အခြေခံမူများကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည် ။ အကျိုးပြုသူများမှာ တော်လှန်ရေးနှင့် တစ်သားတည်း ဖြစ်ခဲ့သူများ ဖြစ်၏။ ကျွန်တော်သည် သတိရမည်ဆိုလျှင်

င် ထိုပြဇာတ်ထဲမှ အမျိုးသမီးသူရဲကောင်းစာရင်းမှတ်ထားသလို တော်လှန်ရေးအတွက် စာအုပ်တစ်အုပ် ရေးမှတ်ရပေလိမ့်မည်။ ထိုစာအုပ်ကို ကမ္ဘာမြေပြင်ရှိ သိုးထိန်းတို့ ၏ လက်ထဲသို့ ထည့်ပေးရပေလိမ့်မည်။

နေ့စဉ်မှတ်တမ်းရေးသော မိန်းကလေးသည် ၁၉၁၈ ခုနှစ်က ဝေးလံလှသော ဗိုလော့ဒါဒေသရှိ ရွာလေးတစ်ရွာတွင် မွေးဖွားခဲ့သည် ။ သူမသည် ပက်ဒါဂိုဂျီကယ်လ် သိပ္ပံတွင် ပညာသင်ခဲ့၏။ စစ်ကြီးဖြစ်လာသောအခါ ဆေးရုံတွင် သူနာပြုတစ်ယောက်အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့လေသည် ။ ဆိုဗီယက်လူ့အဖွဲ့အစည်း၏ သဘာဝကို မိန်းကလေးက ပြသခဲ့သည် ။ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အပိုင်းခံရသည့် ညများ အတွင်း တာဝန်ထမ်းဆောင်နိုင်ရုံမက သူမ မှတ်မိသမျှကို မှတ်တမ်းတင်ထားနိုင်သည့်အပြင် သူမဖတ်ခဲ့သော ယခင်က စာအုပ်များကိုလည်း အံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ရေးပြနိုင်ခြင်းဖြစ်ပေသည် ။ ထိုအကြောင်းကို မိန်းကလေးကိုယ်တိုင် အံ့သြရုံမက ကျွန်တော်လည်း အံ့သြပါသည် ။ မိန်းကလေး၏ ဤအပြုအမူနှင့် အမှတ်ရခြင်းကား ကျွန်တော့်ကို တွန်းအားပေးသည် ။ ကျွန်တော့်ဘဝ အခက်အခဲအများကြီးကြုံရသောကာလများ တွင် သူမ၏ အပြုအမူက ကျွန်တော့်ကို အားသစ်လောင်းပေးပါသည် ။

ကျွန်တော်သည် "လီဇာပိုလွန်စကာယာ" ကို သွားကြည့်၏။ "ကာမ" သို့ ဆုတ်ခွာခဲ့ရသည့် သူမ၏ ဘဝအကြောင်းကို ပြောပြလေသည် ။ သားဖြစ်သူမှာ တပ်မတော်ထဲ ရောက်နေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ သည် တပ်မတော်အကြောင်း၊ အေ့စဝပ်ချ် အကျဉ်းစခန်းအကြောင်း၊ ပြင်သစ်နိုင်ငံအကြောင်း၊ အနာဂတ်အကြောင်း ပြောဖြစ်ကြလေသည် ။ ကျွန်တော်က တိရစ္ဆာန်ဥယျာဉ်အနီးရှိ ပါရီလမ်းမကြီးအကြောင်းကို အမှတ်မထင်ပြောပြသည် ။ ညဘက်တွင် ဖျံများ ၏ ဟောင်သံများ အကြောင်း၊ ကဗျာ

များ ရွတ်ဆိုသည့်အကြောင်း၊ ကဗျာများ ရေးသားသည့်အကြောင်း ပြောပြီး ကျွန်တော့်စကားကို အဆုံးသတ်လိုက်သည် ။ လူတစ်ယောက် ၏ ငယ်ရွယ်မှုနှင့် တွေ့ဆုံရသည် ကို ပြောရသည် မှာ ခါးသီးလှသည် ။ အထူးသဖြင့် ထိုလူ၏ နှလုံးသားထဲတွင် ငြိမ်းချမ်းမှုမရှိသောကာလတွင် ပို၍ ဆိုးလေသည် ။ မိမိကိုယ်ကိုယ် ပျော်ရွှင်နိုင်အောင် ကြိုးစားကြည့်သ သည် ။ ကြင်နာမှုနှင့် ခါးသီးမှုကို ရောပြီး ဖြေသိမ့်ကြည့်မိလေသည် ။

မကြာခင် မော်စကိုသို့ ပြန်လာခဲ့သည် ။ ရောက်ပြီးနောက် ခရီးထပ် ထွက်ရဦးမည်။ မာယာကော့စကီး၏ ကဗျာများကို ရွတ်ဖတ်ရန် စီစဉ် လေ့ရှိသော ပီအိုင်လာဗွတ်က ကျွန်တော့်ကို လာတွေ့သည် ။ (နှုတ်နည်း သော လျှူးပေဗယ်အီးလီးယစ်ချ်လာဗွတ်က ကျွန်တော့်ကို စကားပြော သည် " ဟု မာယာကော့စကီးက ရေးဖူးသည်) ကျွန်တော်ဟောဖို့ ဟောပြောပွဲတချို့ သူစီစဉ်ထားကြောင်း၊ သွားရောက်ဟောပြောစေလိုကြောင်း၊ ဘယ်နေရာကို သွားဖို့ သဘောကျသလဲဆိုသည် ကို ရွေးချယ်စေလိုကြောင်း ပြောပါသည် ။ အကြောင်းကြောင်းကြောင့် ယာဂိုစလာဗဲလ်နှင့် ကော့စ်ထဂိုမာကို ကျွန် တော် ရွေးလိုက်ပါသည် ။ မီးသင်္ဘောသည် အချိန်အတန်ကြာအောင် တူးမြောင်းကို စုန်ဆင်းခဲ့လေသည် ။ သင်္ဘောပေါ်တွင် ခရီးသည် များက ပြန်မလာတော့သူများ အကြောင်း ပြောကြသည် ။ မြို့များ ၊ ဈေးများ အကြောင်း ပြောကြသည် ။ တစ်မြို့နှင့်တစ်မြို့ ဈေးနှုန်းများ မတူကြပုံ ကို ပြောကြသည် ။ တချို့က မူးမူးနှင့် သီချင်းဆိုကြ၏။ ကျွန်တော် ကြိုး စားအိပ်ကြည့်သည် ။ သို့သော် အိပ်မပျော်ပါ။

ကျွန်တော်က ကော့စ်ထဂိုမာကို သဘောကျသည် ။ ထိုမြို့၏ ပန်းခြံ နှင့် ရင်ပြင်များ ၊ ထိုမြို့၏ ဈေးအုံများ ၊ ထိုမြို့၏ ဆေးရွက်ကြီးရောင်း သော ဈေးရုံကြီး၊ ထိုမြို့၏ အိုင်ပက်ယက်ဗ်ကီး ဘုန်းကြီးကျောင်းတို့ ကို

ကျွန်တော် သဘောကျလေသည် ။ ကျွန်တော့်ကို မိတ်ဆွေကောင်းတစ်ယောက်လို ကြိုဆိုကြပါသည် ။ ဒေသပါတီကော်မတီအတွင်းရေးမှူးက ကျွန်တော့်ကို ညစာတည်းခင်းပါသည် ။ (လာဗွတ်က ဆက်သွယ်ထားသည်) လူငယ်ကဗျာဆရာများ စုဝေးရောက်ရှိနေကြပြီး သူတို့ ၏ ကဗျာများကို ကျွန်တော့်အား ဖတ်ပြကြလေသည် ။ ပန်းချီပြခန်းများ တွင် မတင်သော ပန်းချီကားများကို ကျွန်တော့်အား ပြသကြ၏။ ထိုကားများ သည် မော်စကို တော်လှန်ရေး အစောပိုင်းနှစ်ကာလများက ရေးဆွဲထားသော ပန်းချီကားများ ဖြစ်ပြီး ထိုကားများကို လူငယ်ပန်းချီဆရာများက ရေးဆွဲပြီး ပြည်နယ်ပြတိုက်များ တွင် ထားရှိရန်အတွက် ပေးပို့ထားခြင်းဖြစ်သည် ။ ထိုတော်လှန်ရေးကာလက မော်စကိုလမ်းများ ပေါ်တွင် ပြသထားသော ပန်းချီကားများကို ကျွန်တော် သဘောကျမိသည် ။

ကျူးဘစ်ပန်းချီဆရာများ ၊ ကွန်စရက်တစ်ပန်းချီဆရာများ ၊ ဆူပရင်းတစ်ပန်းချီဆရာများ တို့ ၏ ရေးဟန်များကို ကျွန်တော် ကြည့်ခဲ့ရပါသည် ။ ယခုကြည့်ရသော ပန်းချီကားများ အနက် တစ်ကားက ကျွန်တော့်မျက်စိကို ဖမ်းစားခဲ့သည် ။ ထိုကားကို ပြခန်းထဲတွင် ချိတ်ခွင့်မပေးဘဲ ညွှန်ကြားရေးမှူးကိုယ်တိုင် ဖြုတ်ထားသော ပန်းချီကားဖြစ်သည် ။ "ဒီကားကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ က ပြခွင့်ပေးရမှာ လဲ။ ဒီမှာ ရှိတဲ့ ပန်းချီကားတွေမှာ အင်ပရက်ရှင်းနစ်ပန်းချီဆရာတွေရဲ့ ဩဇာလွှမ်းမိုးနေတဲ့ ကားတွေပဲ ပြထားတယ်။ အခုပန်းချီကားကတော့ ရီရယ်လစ်ဇင်ကို လက်မခံတဲ့ ပန်းချီကားဖြစ်နေတဲ့ အတွက်ကြောင့်ပါ" ဟု ပြောပြလေသည် ။

ကျွန်တော်ဟောပြောပြီးသည့်အခါ အငြိမ်းစား ဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်ဆီ လာပြီး သူသည် ကျွန်တော်၏

စာဖတ်ပရိသတ်ဖြစ်ကြောင်း မိတ်ဆက်ပြောကြားလေသည် ။ ကျွန်တော်တို့ ဂြိုဟ်သတ်သည် အပြန်တွင် အတူလမ်းလျှောက်လာကြသည် ။ သူက ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ထောင့်ထောင့်နှင့် လိုက်ပါလာသည် ။ " ခင်ဗျားရေးသင့်တဲ့ အကြောင်းအရာကို ပြောပြချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ဆိုပါတော့ဗျာ။ အဲဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်တို့ ပြောကြရအောင်။ ကျွန်တော်ဟာ စစ်ပွဲတစ်လျှောက်လုံး တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့တဲ့ သူပါ။ အယ်ဗော့မှာ ကတည်းက စတိုက်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်က ကင်းထောက်အဖြစ်နဲ့ တိုက်ပွဲတွေမှာ ရှေ့ဆုံးက တိုက်ခဲ့တာပေါ့။ ကျွန်တော် ဒဏ်ရာ ၄ ကြိမ် ရခဲ့တယ်။ နောက်ဆုံးဒဏ်ရာရခဲ့တာက ဘူဒါပတ်မှာ ရခဲ့တာပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း ကျွန်တော် ဒဏ်ရာရခဲ့တာ၊ စွန့်စားတာတွေကို ပြောမပြခဲ့ဘူး။ ဒါပေမဲ့ လူတစ်ယောက်ကတော့ ကျွန်တော့်ကို အကောင်းမမြင်ဘူး။ သူက ကျွန်တော့်ကို သူရဲဘောကြောင်တဲ့ သူလို့ ပြောတယ်ဗျ။ အခုအထိပေါ့။ မနေ့ကဆိုရင် မြို့တော်ကောင်စီမှာ ကျွန်တော့်ကို သူက ခေါ်တွေ့တယ်။ တွေ့တာနဲ့ ကျွန်တော့်ကို အော်ဟစ်ကြိမ်းမောင်းတော့တာပဲ။ အကြောင်းမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဟောက်တာကိုလည်း ကျွန်တော် သိတယ်။ အခုလို သူကျွန်တော့်ကို ဆူပူကြိမ်းမောင်းတာ၊ အပြစ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော် သဘောပေါက်တယ်။ သူက ကျွန်တော် အလောသုံးဆယ်လုပ်ဖို့ မလိုတဲ့ အကြောင်း၊ ကျွန်တော်ဟာ အလုပ်လုပ်တဲ့ အခါမှာ စည်းကမ်းမရှိတဲ့ အကြောင်း၊ အကြောင်းမဲ့သက်သက် အော်ပြီး ကြိမ်းမောင်းပါတယ်။ ကျွန်တော် ဘာပြောနိုင်မှာလဲ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူက ဗိုလ်ချုပ်ကြီးလေ။ ဘုရားသခင်သိပါတယ်။ သူက ဖီးမာရှယ်ကြီးပေါ့။ လိုရင်းပြောမယ်ဗျာ။ သူက ကျွန်တော့်ကို သတ္တိနည်းတဲ့ ကောင်၊ သူရဲဘောကြောင်တဲ့ ကောင်လို့ ခေါ်ဝေါ်သုံးစွဲပါတယ်။ အဲဒါ ခင်ဗျားရေးလို့ ရတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တယ်ဆိုတာလည်း ခင်ဗျားကို ရှင်းပြလို့ ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်

တော်တစ်ခု မေတ္တာရပ်ခံချင်တာက ခင်ဗျားရေးတဲ့ အခါ ကျွန်တော့်နာမည်ကို ထည့်မရေးပါနဲ့ ဗျာ။ ကျွန်တော့်နာမည် ထည့်ရေးလို့ မရဘူး။ ကျွန်တော်ဆိုတာ သိသွားလို့ ကတော့ အမှုန့်ဖြစ်အောင်ကို ချေပစ်မှာ ။ ပိုကောင်းတာက ဒီအဖြစ်ဟာ ကော့စ်ထရီမာမှာ ဖြစ်တယ်လို့ လည်း မရေးနဲ့ ပေါ့။ သူ့ရဲ့ အပြုအမူကို စိတ်ဝင်စားစရာကောင်းတဲ့ ဥပမာတစ်ခု အဖြစ်အနေနဲ့ ပဲ ရေးလို့ ရပါတယ်" ဟု ပြောပြလေသည်။

အိုင်ပက်ယက်ဗ်စကီးဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ ရောက်သောအခါ မီးလင်းဖိုဟောင်းကြီး တစ်ခုရှေ့၌ ကျွန်တော်သည် အချိန်အတော်ကြာအောင် ရပ်ပြီး ကြည့်နေမိပါတယ်။ မီးဒဏ်ကြောင့် အုတ်ခဲတစ်လုံးမှာ ကျွမ်းနေ၏။ ထွင်းထားသော သစ်ပင်နှစ်ပင်ပုံအောက်၌ "တစ်ဦးသေလျှင် တစ်ဦးမွေးသည် " ဟု ရေးထားလေသည် ။ ထိုနှစ်နေရာသီ၌ ကျွန်တော်သည် ကဗျာအတော်များများကို ရေးဖြစ်လေသည် ။ ထိုကဗျာများမှာ သစ်ပင်များ အကြောင်းချည်း ဖြစ်သည် ။ ကျွန်တော်၏ လူငယ်ဘဝကို ပြန်လည်စဉ်းစားပြီး ရေးမိ၏။ "ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် ဝိုးတိုးဝါးတားဖြင့် မသေချာလှပေ။ တခြားအကြောင်းများကို ပြောမိသည် ။ သို့သော် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်အကြောင်းကိုသာ သတိရမိသည် ။ အပြာနုရောင်နောက်ခံ၌ မည်းနက်သော ထိုသစ်ပင်ကြီးကို အထင်းသားတွေ့နေရသည် ။ နာမကျန်းဖြစ်နေသော မိန်းမတစ်ယောက်ကိုလည်း ကျွန်တော် သတိရပါသည် ။ ဘယ်တုန်းက ဘယ်သူ့ကို ချစ်ခဲ့မိသလဲဆိုသည်ကိုလည်း ကျွန်တော် မသိပါ။ သို့သော် ကျွန်တော်မှတ်မိသည် မှာ ထိုအမျိုးသမီး၏ လက်ကို အာသာဆန္ဒပြင်းပြင်းနှင့် ဆွဲကိုင်လိုက်မိသည် ။ ထိုအချိန်မှာ ပင် ကြောက်စိတ်ကလည်း ဝင်နေသေးသဖြင့် မထိန်းနိုင်ဘဲ အမျိုးသမီးကို ချော်လဲသွားစေတော့သည် ။ ကြာတော့ ကြာပါပြီ။ အားလုံးလည်း ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ နာကျင်သောနေရာပေါ်တွင် ခြေရာလက်ရာ

တစ်ခုမှ မကျန်ရစ်တော့ပါ။ သို့သော် တစ်နေရာတွင် ရှိသော ထိုသစ်ပင်သည် ယခင်ကလိုပင် တစ်ခုနှင့် သစ်ရွက်များ လှုပ်ခါနေဆဲပင်" နောက်တစ်ပုဒ်မှာ ရဲစွမ်းသတ္တိအကြောင်း ဖြစ်သည်။

"မြက်ပင်များ သည် ကျေးကျွန်တစ်ယောက်လို ဖိနှိပ်နင်းချေခံနေရသည်။ နူးညံ့သော နှင်းစက်များမှာ တလက်လက် တောက်နေသည်။ ပျံလွှားတို့ မှာ သိမ်မွေ့သော ကောင်းကင်များ အတွက် တံစက်မြိတ်များကို ပြောင်း၍ ကူးနေကြသည်။ သင်သာလျှင် သစ်ပင်ကြီး ဖြစ်၏။ သင့်နေရာတွင် သင်တည်ရှိနေသည်။ အမြင့်ကိုကာကွယ်ရန် စစ်သားတစ်ယောက်ကို စောင့်ဖို့ တာဝန်ပေးရမည်။

ကျွန်တော့်ဘဝအကြောင်းကို ပြောထားပါသည်။ ထိုအကြောင်းကို ရေးထားသည် လည်း ရှိသည်။ ရေးချင်တာလည်း ရှိနေသေးသည်။ " ကျွန်တော်က သူတို့ နှင့်အတူနေခဲ့သည်။ သူတို့ ဇာတ်လမ်းများကို ကြားခဲ့ရ၏။ ချစ်လှစွာသော သစ်အယ်ပင်များ ၊ သံလွင်ပင်များ ၊ အမ်းလ်ပင်များ ၊ ထိုနေရာတွင် ရှုခင်းမရှိ၊ နောက်ခံမရှိ၊ အပြောက်အမွမ်းမရှိ၊ သစ်ပင်တစ်ပင်တွင် ကံတရားနှင့်ခိုင်ခံ့မှု၊ နှစ်ခုသာ ရှိလေသည်။ ကျွန်တော်က သွားရလိမ့်မည်။ သူတို့ မှာ မူ အစောင့်အဖြစ် တည်ရှိနေကြမည်။ ကျွန်တော် စကားစပြောသောအခါ သူတို့ ကလည်း အဆုံးအထိ ပြောကြပေလိမ့်မည်"

ကျွန်တော် ကဗျာရေးရသည့်အကြောင်းပြချက်မှာ မကြာသေးခင်နှစ်များက ကျွန်တော့် စိတ်မတည်ငြိမ်ဘဲ ကသောင်းကနင်းဖြစ်နေမှုကြောင့် လည်း ဖြစ်နိုင်ပါသည်။ ရေးခဲ့သော ကျွန်တော့်ကဗျာများကို ဇက်ဗယ်စ်ဒါ (ကြယ်) မဂ္ဂဇင်းနှင့် လီနင်ဂရက်မဂ္ဂဇင်းများ တွင် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ယခုရေးခဲ့သည် များမှ လွဲပြီး နောင်ဘယ်သောအခါမှ က

ဗျာ မရေးတော့ပါ။ ဒီဘဝ ဒီမျှသာဟု ကျွန်တော်ပြောလိုက်ရပါသည်။ ။

ယာဂိုစလာဗဲလ်၌ ဘယ်လိုပို့ချခဲ့သလဲဆိုသည် ကိုကား ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ သို့သော် ထိုနေရာတွင် ယက်ဒီဗီဂါကို ကျွန်တော် ဆုံတွေ့ခဲ့ပါသည်။ ။ သူမသည် ကော့တက်ဘဲလ်တွင် လုပ်ခဲ့သလို ကျွန်တော့်ကိုလည်း ကြင်နာစွာ ပြုံးပြခဲ့သည်။ ။ ကျွန်တော့်ငယ်ဘဝက ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ရှာတွေ့ဖို့ ကြိုးစားနေသည် ကို ငြင်းပယ်၍ မရနိုင်ပေ။ ယက်ဒီဗီဂါက ပေဒါဂျူဂျီကယ်သိပ္ပံတွင် အလုပ်လုပ်ပြီး သမီးဖြစ်သူ တန်ညာက သူမနှင့်အတူ နေသည်။ ။ တန်ညာက စေ့စပ်ထားသည်။ ။ ယက်ဒီဗီဂါမှာ အနည်းငယ်ပြောင်းလဲသွားပုံရသည်။ ။ အသံက အရင်အတိုင်း၊ မျက်လုံးများကလည်း အရင်အတိုင်းပင်။ စေ့စပ်ထားသော သမီးတစ်ယောက်လည်း ရှိနေပြီ၊ ဪ ကြာခဲ့ပါပကော။ ကျွန်တော့်ရင်ထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကို ခံစားနေရသည်။ ။ လူတစ်ယောက်သည် နေ့တစ်နေ့မှ နောက်တစ်နေ့အထိ ဆက်နေခဲ့သော်လည်း မိမိအကြောင်းကို သတိမထားခဲ့ပေ။ ။ အရွယ်ကြီးရင့်လာမှုက မည်သူ့ကိုမျှ သတိမထားခြင်းမှာ သေချာပါသည်။ ။

ကျွန်တော်တို့ သည် သင်္ဘောဆိပ်တစ်လျှောက် လှည့်လည်ခဲ့ပြီးနောက် ရှေးဟောင်းဘုရားကျောင်းများ ဆီသို့ သွားရောက်လည်ပတ်ခဲ့သည်။ ။ ပစ္စည်းထိန်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က သူမအကြောင်းကို ပြောပြသည်။ ။ သူမတွင် ကလေးအမြောက်အမြား ရှိ၏။ ။ ယောက်ျားဖြစ်သူမှာ ပျောက်ဆုံးနေသောကြောင့် မိသားစုတစ်ခုလုံး ဒုက္ခရောက်နေသည်။ ။ သက်ဆိုင်ရာကလည်း သူမကို ပင်စင်မပေးဘဲ ထားသည် ဟု ပြောပြသည်။ ။ ကျောင်းသားများကလည်း "ဂျပန်မကြာခင် လက်နက်ချတော့မယ် မဟုတ်လား။ ထရစ်စတီကို ယူဂိုဆလပ်နဲ့ အီတလီ ဘယ်သူပိုင်မလဲ။ စစ်နဲ့ ငြိမ်းချမ်းရေးစာအုပ်မျိုးရေးတဲ့ သူ ဘာလို့ မရှိတော့တာလဲ" စသည်

ဖြင့် ကျွန်တော့်ကို မေးကြလေသည်။ ။ ဈေးထဲတွင် သကြားနှင့် ဘလောက်အင်္ကျီများကို ပုံရောင်းနေကြသည်။ ။ ထိုပစ္စည်းများကို ဆုဖလားများအဖြစ် သူတို့ ယူလာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ယက်ဒီဗီဂါသည် ကျွန်တော့်ဘေးတွင် ယှဉ်၍ လျှောက်လာသည်။ ။ လွန်ခဲ့သော ၂၅နှစ်က မော်စကိုတွင် ကျွန်တော်တို့ လျှောက်ခဲ့ကြသည့်အတိုင်း လျှောက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ။

မော်စကိုသို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ကျွန်တော်သည် ကိမ်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ထွက်ရပြန်သည်။ ။ ခရက်ချာတစ်ကား ပျက်စီးသွားချေပြီ။ (ကိမ်မြို့၏ အဓိကလမ်းမကြီး ဖြစ်သည်) သို့သော် ကြွေပန်းများကား ကျောက်ပန်းအိုးကြီးများ ထဲတွင် ပွင့်နေကြသည်။ ။ ပြည်သူ့စစ်များက ယာဉ်အသွားအလာကို ထိန်းပေးထား၏။ ကျွန်တော်သည် သိပ္ပံလမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်သွားသည်။ ။ ထိုနေရာတွင် ကျွန်တော် မွေးခဲ့၏။ ကျွန်တော့်ကို မွေးခဲ့သော အိမ်ပေါ်သို့ တက်ကြည့်ခဲ့ရာ ထိုအိမ်မှာ ယခုအခါ၌ အုတ်ခဲအကျိုးအပဲ့များ ဖြင့် ပုံနေပေသည်။ ။ နီပါးမြစ်ဘေးတွင် အချိန်အတော်ကြာအောင် ကျွန်တော် ထိုင်နေသည်။ ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် နောက်တစ်ကြိမ် စစ်ကြီးဖြစ်လာသလို ခံစားနေရသည်။ ။ နီပါးမြစ်ကို ဖြတ်၍ လာပင်က ဖုန်းဆက်၏။ ကြားရက်တစ်ရက်တွင် ဖုန်းဆက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။ ထိုအဖြစ်ကို ကျွန်တော့်စာအုပ်ထဲတွင် ထည့်ရေးဖူးလေသည်။ ။ စစ်သည် ကျွန်တော်၏ အခန်းထဲကို အခိုင်အမာ ကျောက်ချထားသလို ကျွန်တော်၏ စိတ်ထဲ ကျွန်တော်၏ နှလုံးသားထဲတွင် စစ်က အမြစ်တွယ်နေပေသည်။ ။ ကျွန်တော်သည် တိုက်ချီရာ ဘာမိဂိုလိုဗိုနစ်စကီးနှင့် အေကာဂမ်တို့ ကိုတွေ့ရန် ထွက်ခဲ့လေသည်။ ။ ပိုဒေါတွင် ရှိသော အရာရှိတစ်ယောက်၏ ရုံး၌ တစ်ညနေလုံး အချိန်ကုန်သွား၏။ လမ်းထဲတွင် ကျွန်တော့်ကိုတားပြီး သူက ခေါ်သွား၏။ မင့်စံ

တွင် ကျွန်တော်နှင့် သူတွေ့ဖူးသည် ဟု ပြောပြီး သူ့အိမ်သို့ ကျွန်တော့်ကို ဖိတ်သည် ။ ဗော်ဂါတစ်လီတာနှင့် ဝက်အူချောင်းများကို ဝယ်ပြီး အိမ် ရောက်သောအခါ စကားတွေအများကြီး ပြောသည် ။ သူ့သားများ ကြီး လာသည့်အကြောင်း၊ စာသင်ကြသည့်အကြောင်း၊ စစ်ထဲလိုက်သွားသ ည့်အကြောင်းနှင့် ပြန်မလာတော့သည့်အကြောင်းကို ပြောသည် ။ "ကျွန် တော့်ကို မသတ်ဘဲနဲ့ သူတို့ ကို ဘာကြောင့် သတ်ပစ်လိုက်ကြပါလိမ့်။ ကျွန်တော့်မိန်းမက ကိပ်ရဲ့ နောက်တန်းမှာ နေတယ်လေ။ ဘေဘီယား ဆိုတဲ့ နေရာမှာ ပေါ့" ကျွန်တော်ပြန်လာသည့်အခါ အတော်ကို နောက် ကျနေသည် ။ လမ်းတစ်လျှောက် အတော်ကြာအောင် လျှောက်လာခဲ့မိ သည် ။ မိုးလည်း ချုပ်သွားသည် ။ စဉ်းစားစရာများ လည်း မရှိတော့။ သ စ်အယ်ပင်တစ်ပင်အောက်တွင် ကျွန်တော် ရပ်နေမိသည် ။ ကျွန်တော့်ကို ယ်ကျွန်တော် စကားပြောနေမိသလား၊ သစ်ပင်ကြီးကိုပင် စကားပြော နေမိသလား မသိတော့ပေ။ နာရီအတန်ကြာသောအခါ၌ မြို့မှ ထွက် လာခဲ့လေသည် ။

မော်စကိုရောက်သည့်အခါ၌ တစ်ခါမျှ မသိခဲ့ဖူးသော လူစိမ်းတစ် ယောက် ကျွန်တော့်ထံ လာပြီး စကားပြောသည် ။ "အခုလို လာပြောရ တဲ့ အတွက် ခွင့်လွှတ်ပါခင်ဗျာ။ ခင်ဗျား တယ်လီဖုန်းကို ဆက်ဖို့ က တော်တော်ခက်တာပဲ။ ကျွန်တော့်နာမည်က ကိုလာရော့ပါ။ ဘူဂေးရီးယ န်း ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက်ပါ" ကျွန်တော်တို့ ရုံးမှ ဓာတ်လှေကားမှာ ပုံမှ န်မဟုတ်ပေ။ ပျက်လိုက်၊ ကောင်းလိုက်နှင့် ဖြစ်နေတတ်သည် ။ ယခု ပျ က်နေသည့်အချိန်တွင် ကျွန်တော့်အခန်းရောက်အောင် သူဘယ်လိုတက် လာပါလိမ့်ဟု စဉ်းစားမိသည် ။ သူ့အသက်မှာ ၇၀ ရှိပြီ။ ကိုလာရော့သ ည် ပြီးပြီး စီးကရက်ကို တစ်လိပ်ပြီးတစ်လိပ် သောက်နေသည် ။ သူက ဘူဂေးရီးယားကို ပြန်သွားချင်သည် ။ သူ့နိုင်ငံအကြောင်း စာအုပ်ရေးချ

င်သည် ဟု ပြောပြသည်။ ။ "အနောက်တိုင်းက လူတွေကလည်း ခင်ဗျား စာအုပ်တွေကို ဖတ်တယ်နော်" ဟု ပြောရာ ကျွန်တော်က ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

ရက်အနည်းငယ်အကြာတွင် ဂျီအက်ဖ်အလက်ဇန်းဒရော့ဗ်က ကျွန်တော့်ထံ ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ကိုလာတွေ့ရန် ပြောလေသည်။ ။ သူသည် အလွန်ဖော်ရွေပြီး ကျွန်တော့်စာများကို သဘောကျသည့်အကြောင်း ကျွန်တော့်ကို မြှောက်ပြော၏။ ။ "ကျွန်တော်တို့ ရဲ့ ဘူဂေးရီးယားမိတ်ဆွေတွေ မေတ္တာရပ်ခံတာကို ကျွန်တော်ကတော့ ထောက်ခံတယ်" ဟု ပြောသည်။ ။ ဧပြီလတုန်းက ကျွန်တော်ရေးလိုက်သည့်စာကို ဘာကြောင့် သူစာမပြန်ရသလဲဆိုသည် ကို ရုတ်တရက် သူ့ကိုမေးလိုက်မိ၏။ သို့သော် ကျွန်တော့်ကို သူရှင်းမပြနိုင်သည့်အတွက် ထိုမေးခွန်းမှာ ဘာမျှအကျိုးမရှိမှန်း ကျွန်တော်ချက်ချင်း သိလိုက်သည်။ ။ ကျွန်တော်ကလည်း ဘူဂေးရီးယားရောက်ပြီးနောက် ယူဂိုဆလားဗီးယားကိုလည်း သွားချင်သည် ဟု ပြောသည်။ ။ (စစ်သည် ထိုနိုင်ငံများကို ဆက်သွားသည်။ ။ ထိုအနားမှ နိုင်ငံများကို နာဇီများက သိမ်းပိုက်ထားသည်။ ။ ထိုထဲတွင် ယူဂိုဆလားဗီးယားသည် ခေါင်းအမာဆုံးနိုင်ငံအဖြစ် ထင်ရှားလေသည်) အလက်ဇန်းဒရော့ဗ်က ကောင်းပြီဟု ကျွန်တော့်ကို ပြောသည်။ ။ နောက် ကျွန်တော့်စာမူများကို ပြီးခဲ့သည့်ကာလများက ဘယ်မှာ ပုံနှိပ်သလဲဟု မေးလာသည်။ ။ ပရာဗာဒါ၊ အစ်ဇဘတ်ရှားသတင်းစာများ တွင် ဖော်ပြခဲ့သည် ကို သူကျိန်းသေ သိရှိသော်လည်း ထပ်မေးလေသည်။ ။ အစ်ဇဘတ်ရှာတွင် မှန်မှန်စာမူများ ပို့ရန် သူက အကြံပြုလာသည်။ ။ "ခင်ဗျားက အစ်ဇဘတ်ရှာရဲ့ ပင်တိုင်ကလောင်ဟောင်းကြီးပဲဟာ။ အဲဒီမှာ ပဲ မှန်မှန်ရေးပေါ့ဗျာ" ကျွန်တော့်ကို စဉ်းစားစရာများ ပေးသွားသည်။ ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကြောင်ထက် ခွေးကို ပိုကြိုက်တယ်။ လူတွေကို နေရာပေးဖို့ အတွက်

ကျွန်တော့်မှာ လည်း အလေ့အကျင့်နည်းသွားပြီ။ အစ်ဘေတ်ရှာက ကျွန်တော်လည်း ထွက်လာခဲ့တာ ဘယ်သူတွေ ကျန်သလဲတော့ မသိတော့ဘူး။ ဘာဖြစ်သလဲဗျာ။ အစ်ဘေတ်ရှာကတော့ ဆက်ထွက်နေဦးမှာ ပဲ။ အလက်ဇန်းဒရော့ဗ်သည် ကျွန်တော့်ကို ဝမ်းသာအားရဖြင့် စကားတွေပြော၊ ရှင်းပြစရာများ ရှင်းပြဖြင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ပြောဆိုနေသည် ။ ကျွန်တော့်လက်ကိုလည်း အားပါးတရ ဖျစ်ညှစ်လှုပ်ယမ်းနေလေသည် ။

ကျွန်တော်တို့ စီးလာသော ရထားတွဲတွင် အဝတ်နွမ်းနွမ်းဖြင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်မှာ ကျွန်တော့်အပေါ် အိပ်စင်တွင် ပါလာ၏။ သူမက အိတ်ကြီးတစ်လုံးကို ခေါင်းအုံးအိပ်ပြီး ပါ လာလေသည် ။ ရထားတွဲစောင့်က "အိပ်ရာနဲ့ အိပ်ပါလား" ဟု မေးသောအခါ သူမက "အို ကိစ္စမရှိပါဘူး" ဟု ဖြေသည် ။ ဒုတိယနေ့တွင် ကျွန်တော့်ကို စကားပြော၏။ ထိုအချိန်၌ ကျွန်တော် ဘယ်သူမှန်း သူမ သိသွားလေသည် ။ (ထိုအချိန်က ဘယ်လိုဖြစ်ခဲ့သည် ကို ကျွန်တော် မမှတ်မိတော့ပါ။ တစ်ဖက်တွဲတွင် ရှိသော မီးရထားအရာရှိတစ်ယောက်က ကျွန်တော့်နာမည်ကို သိသွားပြီးနောက် ကျန်သူများ လည်း သိသွားသည် ဟု ထင်ပါသည် ။ ကလေးမက သူမ၏ အဖြစ်ကို ကျွန်တော့်အား အပြည့်အစုံ ဖြောင့်ချက်ပေး ပြောကြားပါသည် ။ အိတ်ကြီးထဲတွင် ပစ္စည်းများ ပါ၏။ ထိုအိတ်ကြီးကိုတွေ့သည် နှင့် ကျွန်တော် သတိထားမိသည် ။ ယခု သူမ အမေနေထိုင်သော ယူကရိန်းမြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ သွားနေခြင်းဖြစ်သည် ။ အိတ်ကြီးထဲ၌ ဂျုံနှင့် ပက်ဆီများ ထည့် လာပြီး ရောက်လာသည့် နေရာတွင် ရောင်းချရန်ဖြစ်သည် ။ မိန်းကလေးမှာ ချည်ထည်ပညာရပ်ဆိုင်ရာ သိပ္ပံမှ ကျောင်းသူတစ်ဦးဖြစ်သည် ။ သူမ၏ ယောက်ျားမှာ လည်း ဒဿနိကဗေဒပညာသင်ကြားနေသော ကျောင်းသားတစ်ဦးဖြစ်သ

ည် ။ "သူလုပ်နိုင်တာကတော့ စာဖတ်တာပဲ။ တခြား သူဘာမှ မလုပ်နိုင်ဘူး။ ကျွန်မတို့ ဘယ်လိုနေရတယ်ဆိုတာ ဆရာသိပါတယ်။ ကျွန်မတို့ နောက်ဆုံး ဘာစားခဲ့ရတယ်ဆိုတာတောင် မမှတ်မိတော့ပါဘူး။ ကျွန်မကတော့ အားလုံးကို စားလို့ ကောင်းနေတာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း သန်စွမ်းနေတာပေါ့။ သူကတော့ ကျွန်မလို မဟုတ်ဘူး ။ အားကလည်း နည်းတယ်။ ကျန်းမာရေးလည်း မကောင်းဘူး။ အခု တီဘီဖြစ်နေတယ်လေ။ သူ့မှာ ကယ်လိုရီပြည့်တဲ့ အာဟာရလိုနေတယ်။ သူ့ကို ဆရာမသိပါဘူး။ သူဟာ တကယ့်ကို ထူးဆန်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ" ဟု ပြောပြသည် ။ မိန်းကလေးမှာ ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်သာ ရှိသေး၏။ ငယ်ရွယ်သော ထိုမှောင်ခိုသည် လေးမှာ သူမ၏ ချစ်သူအကြောင်းကို ပြောပြနေသည့်အချိန်တွင် ဂျူးလီးယက်တစ်ယောက်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွားလေသည် ။

သူမသည် ကုန်ပစ္စည်းများ တင်ဖို့ ကြိုးများကို ဆွဲပေးခြင်းဖြင့် ရထားစီးလက်မှတ်ရအောင် ကြိုးစားနေသည် ။ သူမတွင် ပိုက်ဆံတစ်ပြားမျှ မရှိပေ။ ထိုသို့ အလုပ်ကြမ်းလုပ်ပြီး ရထားလက်မှတ်ဝယ်နိုင်အောင် ကြိုးစား၏။ ထိုသို့ ကုန်ပစ္စည်းများ သယ်ပေးရင်း သူမ၏ အိတ်ကြီး ခိုးမသွားအောင်လည်း ဂရုစိုက်ရသေး၏။ ကျွန်တော်က မိန်းကလေးကို ဆင်းဒဝစ်ချ်တချို့ ပေးလိုက်၏။ သူမက ငြင်းသည် ။ ကျွန်တော်ကလည်း ထပ်ကျွေးသည် ။ ပေါင်မုန့်တချို့နှင့် ဝက်အူချောင်းကို အိပ်စင်ပေါ်သို့ တင်ပေးလိုက်သည် ။ အချိန်အနည်းငယ်အကြာ၌ ဝါးစားနေသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ ထိုနေ့ ညတွင်းချင်းပင် သူမက ရထားပြောင်းစီးရပေသည် ။ ကျွန်တော့်ကို လာပြီး နှုတ်ဆက်၏။ "ဆရာက စာရေးဆရာတစ်ယောက်ပါ။ ကျွန်မကို သိပ်ဆိုးတယ်လို့ မထင်ပါနဲ့ ။ နားလည်ပေးစေလိုပါတယ်။ ကျွန်မဟာ အထမ်းသမား၊

အလုပ်ကြမ်း ကုန်ထမ်းသမားတစ်ယောက်အဖြစ် တန်ချင်မှ တန်ပါလိမ့်မယ်" ဟု ပြောဆိုနှုတ်ဆက်သွားလေသည်။ နောက် ၂ နှစ်အကြာ၌ ကျွန်တော်သည် ချည်ထည်လုပ်ငန်းဆိုင်ရာ သိပ္ပံသို့ သွားရောက်ဟောပြောရင်း စာဖတ်သူများ နှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးရာတွင် မိန်းကလေးကျောင်းသူတစ်ဦးသည် ကျွန်တော့်ထံရောက် လာပြီး "ဆရာ ကျွန်မကို မှတ်မိရဲ့လား" ကျွန်တော်က ချက်ချင်းမှတ်မိလိုက်ပါသည်။ "မှတ်မိတာပေါ့ကွယ်။ ကောင်းကောင်း ကြီး မှတ်မိတာပေါ့။ အခု ဘယ်လိုဖြစ်နေသလဲ။ မင်းကုန်ထမ်းသမားတစ်ယောက်ရော လုပ်သေးသလား" သူမက ရယ်မောပြီး "မလုပ်တော့ပါဘူး။ ကျွန်မ ပစ္စည်းပဲ ကျွန်မဘာသာ သယ်ပါတယ်" ဟု ပြန်ပြောလေသည်။

ကျွန်တော်တည်းသော အခန်း၏ တစ်ဖက်ခန်းတွင် အရာရှိတစ်ဦးတည်းပြီး သူနှင့်အတူ ရှစ်နှစ်ရွယ် ကလေးမလေးတစ်ယောက်လည်း ရှိလေသည်။ "ဒီကလေးကို ဘာရန်နီဗီချီနားကနေ ကျွန်တော်တို့ ကောက်ရလာတာပါ။ ဂျာမန်တွေက ကလေးရဲ့ မိဘနှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်ကြပါတယ်။ ကျွန်တော်လည်း တိုက်ပွဲမှာ ဒဏ်ရာရပြီးတဲ့ နောက်ဆေးတပ်ဖွဲ့မှာ ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ ကလေးက ကြီးလာတဲ့ အခါ ကျွန်တော့်ကို သံယောဇဉ်ဖြစ်လာတယ်။ ကလေးကို ကောက်ရတဲ့ အကြောင်း မိန်းမဆီ ကျွန်တော်စာရေးထားတော့ မိန်းမကလည်း အိမ်ကိုခေါ်လာဖို့ စာပြန်ရေးပါတယ်။ ကျွန်တော့်မိန်းမက ကျန်းမာရေးမကောင်းဘူး။ ခွဲစိတ်ရတာတင် လေးကြိမ်ရှိသွားပြီ။ ကျွန်တော်တို့ က သားသမီးလည်း မထွန်းကားကြဘူး။ စစ်မဖြစ်ခင်ကတော့ ကျွန်တော့်အလုပ်က အဆင်ပြေပါတယ်။ စစ်ကြီးဖြစ်တဲ့ အခါ တင့်ကားတပ်မှာ ကျွန်တော် တာဝန်ထမ်းတယ်။ ဒဏ်ရာရပြီးတော့ ဆေးတပ်ထဲဝင်ပြီး တာဝန်ယူတယ်။ ဒဏ်ရာရထားလို့ လက်က သိပ်မသန်ဘူး။ ရပါတယ်။ ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကျွန်

တော့ကိုယ် ကျွန်တော် ထိန်းနိုင်ပါတယ်။ တစ်နည်းနည်းနဲ့ တော့ ကျွန်တော်တို့ ဘဝကို ရှင်သန်အောင် ကြိုးစားနိုင်ပါတယ်။ ကလေးမရှိတာကတော့ ခြောက်သွေ့လွန်းလှတယ်။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် အခုဆို ကျွန်တော့်အသက်က လေးဆယ့်နှစ်နှစ် ရှိပါပြီ။ သမီးလေးရလာတော့ ကျွန်တော့်မိန်းမလည်း ပျော်လာတယ်။ ဘဝဟာ အဓိပ္ပာယ်ရှိလာပါတယ်" ဟု ပြောပြလေသည် ။ မိန်းကလေးမှာ ရှက်တတ်သည် ။ သူမ ပါးစပ်လေးကို စိထားလေသည် ။

အိုဒယ်ဆာတွင် လမ်းများ ပေါ်၌ အချိန်အတန်ကြာအောင် ကျွန်တော်လျှောက်သွားခဲ့ပါသည် ။ ကြေကွဲစရာကောင်းသော မြို့တစ်မြို့ဖြစ်လေသည် ။ အပျက်အစီးများက များ လွန်းသည် ။ လူအများ အပြားသည် ဖိနပ်မပါ၊ ဗလာခြေထောက်များ ဖြင့် သွားလာနေကြသည် ။ အဝတ်အစားများကလည်း စုတ်ပြတ်နေသည် ။ အိုဒက်ဆာကို အကုသိုလ်ဆိုက်သွားခြင်း ဖြစ်၏။ လေထုထဲတွင် အနံ့ဆိုးများက လွှမ်းခြုံနေ၏။ တစ်မြို့လုံး စိုရွဲညစ်ပတ်နေပြီး မျက်ရည်စီးကြောင်းနှင့် မိန်းမများမှာ ဖက်ရှင်သဖွယ် ဖြစ်နေသည် ။ ကျွန်တော်တည်းရန် အိမ်ကြီးတစ်လုံးကို ပေးထားသည် ။ အလွန်ခမ်းနားသော စံအိမ်ကြီးဖြစ်ပြီး မည်သူမျှ မနေကြ။ ယခင် ကျူးကျော်ရေးကာလက ရူမေးနီးယားဗိုလ်ချုပ်ကြီးတစ်ယောက် နေထိုင်သွားသော အိမ်ကြီးဖြစ်သည် ။ အလွန်ကျယ်ဝန်းသော အခန်းကြီးတစ်ခန်း၏ ခင်းထားသော ပါကေးကြမ်းပြင်မှာ မီးလောင်ထားသဖြင့် အိုးမည်းခဲများ ဖြစ်နေ၏။ တစ်စုံတစ်ယောက်ကို မီးရှို့ရန် ကြိုးစားခဲ့ပုံရသည် ။ ခရိုမီယမ်ပြား ကပ်ထားသော ခုတင်ပေါင်ပေါ်တွင် မျက်နှာကြက်မှ ကျိုးပျက်နေသော မီးပန်းဆိုင်းကြီးက တွဲလွဲကျနေလေသည် ။

မောပန်းလွန်းသောကြောင့် အိပ်ရာပေါ်သို့ ကျွန်တော်ချက်ချင်း လှဲချ

လိုက်သည်။ ။ နွေရာသီတွင် ကျွန်တော် အနားယူသင့်ပါသည်။ ။ သို့သော် ကျွန်တော့်မှာ အနားယူနိုင်စွမ်း မရှိခဲ့ပါ။ မသိကျွမ်းသည့်နိုင်ငံများကို သွားကြည့်လိုစိတ် ဖြစ်မိပါသည်။ ။ ဆိုလိုသည် မှာ အစဉ်းအဝေးများ၊ ပို့ချချက်များကို ထိုနိုင်ငံများ သို့ သွားရောက်ဟောပြောရမည်ဖြစ်သည်။ ။ ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းထဲမှ နေ၍ ဆောင်းပါးများ နှင့် ဟောပြောချက်များကို နှုတ်တိုက်ချပေးသည်။ ။ ထို့နောက် စာရေးစားပွဲတွင် ထိုင်ပြီး ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို ကျွန်တော်ရေးပါသည်။ ။ ထိုဝတ္ထုမှာ ဇာတ်သိမ်းအထိ မစဉ်းစားရသေးသော ဝတ္ထုဖြစ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ပါသည်။ ။ ၁၉၃၂ ခုနှစ်က ပါရီသို့ ကျွန်တော်ရောက်သောအခါ ကွန်တန်းတင်တွင် ထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုသည် ကို ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ။ သို့သော် ပါရီသည် ကျွန်တော်လုပ်ရမည့် အလုပ်များ အတွက် အဆုံးအဖြတ်ပေးဖို့ စဉ်းစားခဲ့သော နေရာကား မဟုတ်ပေ။ ကျွန်တော့်ဘဝအတွက် ဘာလုပ်ရမလဲဆိုသည် ကို စဉ်းစားဆုံးဖြတ်ပြီးသား ရှိပါသည်။ ။ ယခုအခါ အနုပညာနှင့်ပတ်သက်ပြီး ကျွန်တော် ပစ်ပယ်ထားခဲ့၏။ အနုပညာလုပ်ငန်းများကို နှောင့်နှေးကြန့်ကြာနေသည်။ ။ အပြီးသတ်အတွက် စဉ်းစားဖို့ အတွက်လည်း စိတ်မပါလှပေ။ အတိတ်နှင့် ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေများကို ပြန်လည်သုံးသပ်ပြီး မိမိကိုယ်သာ အပြစ်ဖို့ ခဲ့လေသည်။ ။ ကျွန်တော်ရေးခဲ့သော ကဗျာများ သည် ၂ လအကြာ၌ ကျွန်တော့်ဆီ ပြန်ရောက်လာ၏။ "ကျွန်တော် နေထိုင်ရသည် မှာ မသေချာမရေရာလှသလို အမြင်များမှာ လည်း ဝိုးတိုးဝါးတား ဖြစ်နေသည်။ ။ စကားပြောသောအခါ အကြောင်းအရာများမှာ ရှုပ်ထွေးနေပေသည်။" ဟု ကျွန်တော်က ကောက်ချက်ချထားသည်။ ။ ထိုကောက်ချက်သည် ယခုအခါ မှန်နေပါသည်။ ။ တခြားအကြောင်းများကို ပြောလျှင်ဖြစ်ဖြစ်၊ စဉ်းစားလျှင်ဖြစ်ဖြစ် ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ကြည်ကြည်လင်လင် မရှိပေ။ တာဝန်မဲ့သလို ဖြစ်

နေပေသည်။ ။

ရှေ့ဆက်သွားရမည့် အလုပ်များ အတွက် စဉ်းစားဖို့ အချိန်ရောက် လာပြီဟု ကျွန်တော်သိပါသည်။ ။ အတိတ်တုန်းကဆိုလျှင် အိုမင်းမစွမ်းရှိ လာသည် ဟု ထင်ခဲ့၏။ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် သဘာဝအတိုင်း အရွယ်ရ လာခြင်းဖြစ်သည်။ ။ လူတစ်ယောက်၏ ခံစားမှုများ သည် တဖြည်းဖြည်း နှင့် ခံစားမှုရှိခဲ့သလို ကုန်ဆုံးလွင့်ပြယ်မှုလည်း ရှိခဲ့လေသည်။ ။ သူ၏ ဆန္ဒများ သည် လွင့်ပြယ်သွားတတ်လေသည်။ ။ အိုဒက်ဆာတွင် အိပ်ခဲ့သည့် ညက ပြုတ်ကျနေသော မီးပန်းဆိုင်းကြီးအောက်တွင် ကျွန်တော် စဉ်းစားမိခဲ့သည်။ ။ အဓိပ္ပာယ်မရှိကြောင်း ပထမဆုံး ကျွန်တော် သိလိုက် ရသည်။ ။ လူတစ်ယောက်၏ ထက်သန်မှုသည် ကုန်ဆုံးသွားခဲ့၏။ သို့သော် အင်အားလည်း ဖြစ်စေခဲ့သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဆိုဖီယာသို့ သွားရန်ရည်ရွယ်ပြီး ဘူခါရက်စ်သို့ ကျွန်တော် ထွက်ခဲ့၏။ စစ်အတွင်းက လေယာဉ်ဖြစ်၍ ထိုင်ခုံများမှာ သံထည်များ ချည်း ဖြစ်လေသည်။ ။ ပင်လယ်နက်ပေါ် ပျံသန်းစဉ် လေယာဉ် မှာ လူးနေ၏။ မိန်းကလေးငယ်ငယ်တစ်ယောက်နှင့် အရာရှိတစ်ယောက်အကြောင်း၊ အိုဒက်ဆာအကြောင်း၊ ပွတ်ရှကင်အကြောင်းနှင့် ကျွန်တော်၏ တာဝန်မဲ့မှုအကြောင်းများကို မှတ်တမ်းထဲတွင် ရေးထားလိုက်သည်။ ။ လေယာဉ်သည် ရုတ်တရက် မြေပြင်သို့ ဆင်းသက်သွားသဖြင့် ကျွန်တော်စဉ်းစားနေသည် များမှာ မဆုံးခဲ့သလို မှတ်တမ်းလည်း ပြီးအောင်မရေးခဲ့ပေ။ ။ လေယာဉ်ကွင်းတွင် လူတစ်အုပ်ကြီးကို တွေ့ရသည်။ ။ ထိုလူအုပ်ကြီးက ဝန်ကြီးများ ကောင်စီဥက္ကဋ္ဌဖြစ်သူ ပက်ထရိုဂရီဇာကို ကြိုဆိုရန် ရောက်ရှိနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ပက်ထရိုဂရီဇာသည် တာတာရက်စကီနှင့်အတူ မော်စကိုမှ ပြန်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။ ။

ကျွန်တော်သည် သံရုံးအတွင်းဝန်ဖြစ်သူ အက်စ်အေဒန်ဂူလော့ဗ်နှင့် ထိန်းကွပ်ရေးကော်မရှင်မှ ဗိုလ်မှူးလေဘီတို့ နှင့် တွေ့ခဲ့၏။ လေဘီက ရူမေးနီးယားတွင် အချိန်ကြာကြာနေသင့်သည် ဟု ပြောသည် ။ ဘူခါရ က်စ်မြို့ကို လိုက်ကြည့်ရန်နှင့် ရူမေးနီးယားနိုင်ငံရှိ တခြားဒေသများကို သွားရောက်လည်ပတ်ရန် တိုက်တွန်းပြောကြားလေသည် ။ ကြာကြာ ဖျောင်းဖျစရာမလိုပါ။ ကျွန်တော့်ကို လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် သွေးဆောင်၍ ရပါသည် ။ ဗိုလ်မှူးက ဟိုတယ်တစ်ခုသို့ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်သွားသည် ။ ဟိုတယ်မှာ နွေရာသီတွင် နေရသလို ပူပြင်းလှပါသည် ။ ရောင်စုံခြယ်သ ပြီး အလံဗလံများမှာ လည်း ဆူညံနေပေသည် ။ ညက ကျွန်တော့်အတွေးများကို မေ့ပစ်လိုက်ပြီး တွေ့ရသော လူစိမ်းများ ၏ မျက်နှာများကို အငမ်းမရ လိုက်ကြည့်မှတ်သားနေမိလေသည် ။ ဤအဖြစ် သည် ၁၇ နှစ်ကြာခဲ့လေပြီ။ အိုဒက်ဆာက ညကို ယနေ့အထိ ကျွန်တော် အမှတ်ရနေဆဲဖြစ်သည် ။ အိုဒက်ဆာသို့ ရောက်ခဲ့သည် ကိုလည်း ယခု အခါတွင် မှန်သည် ဟု ကျွန်တော်ယူဆပါသည် ။ တချို့စကားပုံများမှာ လည်း လိမ်ညာမှုမရှိပေ။ ဥပမာ ခါးကုန်းနေသော သူသည် သင်္ချိုင်းဂူထဲ ၌ ခါးဆန့်သွားသည် ဟူသော စကားပုံမျိုးလိုပင်။
